



# کتاب مزامیر<sup>۷</sup>

به زبان گیلکی

[www.gilakmedia.org](http://www.gilakmedia.org)

۱۴۰۵ شمسی

حق چاپ محفوظ است. در صورت استفاده از تولیدات،

لطفا نام وبسایت عنوان شود.

## مزامير

### I خوشا بحال کسانى کى خودا شريعت قوبيل دأريدى

I خوشا بحال کسی کى شرور آدمان امرأ مشورت نوکونه  
و گوناھکاران راہ دونبال نيشه  
و اوشانى امرأ کى همه چى مسخره کونيدى، نشست و برخاست نوکونه  
2 بلکى اون ميل و رغبت خوداونڈ شريعت ايسه  
و اون ديل و فيکر شبنده روز دربارہى خوداونڈ تعليم\* تفکر کونه.  
3 اون ايتا درختى مأنه کى روخان کنار بکاشته نہه  
و خودشن وخت، خو ميوہى فاده  
و اون ولگان هيوخت دوچلکسته نيبه  
و هر کارى کى کونه، عاقبت به خير به.

4 اما شرور آدمان اٹو نی يیدی.  
اوشان، کاه و کولوش مأنیدی کى باڈ امرأ پراکنده بیدی.  
5 هن واسی شرور آدمان، خوداونڈ داوری موقع نتأنیدی تاب بأوريد  
و هطويم نه گوناھکاران، خوروم آدمان امرأ.  
6 خوداونڈ، خوروم آدمان زندگی جا مواظبت کونه  
ولى شرور آدمان آخر عاقبت هلاکت و نابودی ايسه.

### او پادشایی کى خودا اينتخاب بوکوده

2 چى واسی قومآن شورش کونيدى؟  
چره مردومان بيخودی نقشه کشیدی؟  
2 پادشایان، زمين سر ويريزیدی  
و حاکمان شور و مشورت کونيدى  
به ضد خوداونڈ و اون مسيح\*.

\* ۲:۱ زبان عبری دورون هو کلمه یی ايسه کى پنج فصل اول کيتاب موقدس ره ايستفاده بيوسته (ينی تورات)  
ولى آجمله میان ويشتر معنى تعليم دهه.  
\* ۲:۲ کلمه «مسيح» آيه دورون ينی «او پادشا کى مسح بيوسته ايسه».

3 اوشان گیدی: «بایید خودمان اوشان لافندان جا نجات بدیم  
و اوشان زنجیلان جا آزاد کونیم!»

4 خوداوند کی آسمان جور نیشته، خنده کونه  
و اوشان رخشن گیره.

5 بازین غیظ امرأ اوشان مره گب زنه  
و خشم امرأ اوشان ترسانه.

6 خودا گه: «من می پادشای قرار بدم  
می موقدس کوه، صهیون سر.»

7 و هسا خوداوند حوکم واگویا کونم:  
اون مر بوگفته: «ایمروز تو می پسر ایسی  
و من تی پتر.

8 می جا بخواه، من ملتان تی ارث و میراث چاکونم  
و چار طرف زمین تی شین به.

9 آهینی عصا امرأ اوشان ایشکنی  
و هطویم کوزه گر کوزه مانستن، اوشان خورد کونی.»

10 هسا ده عاقل ببید، آی پادشایان،  
و شیمی چومان وار کونید، شومانی کی زمین سر حوکم کونیدی.

11 خوداوند ترس امرأ عیادت بوکونید  
و هطویم ترس و لرز مره شادی بوکونید.

12 پسر ماچی بدید نوکونه اون غیظ گیره  
بازین را دورونی هلاک بید،

چره کی اون ایدفعهیی به خشم آیه.  
خوشا به حال همهئ اوشانی کی اون پناه آوریدی.

### خوداوند جا کومک خواستن

داوود مزموور او زمانی کی خو پسر، آبشالوم جا بوگوخته بو.

3 خوداوند، چقده زیادیدی می دوشمنان،  
خیلیان می ضد ویریزیدی.

2 خیلیان می جا اطو گب زیندی:

«خودا ورجاً هیچ نجاتی اون ره نئه.» سیلاه\*

<sup>3</sup> ولی تو، آی خوداوند، جّه هر طرف می سپر ایسی،  
تو می جلال ایسی و مَر سربولند کونی.  
<sup>4</sup> خوداوند ایجگره آمرأ دوخأدم  
و اون خو موقدس کوه جا مَر جواب بده. سیلاه

<sup>5</sup> من بوخوفتم و وأخاب شوم  
و دوواره ویریشتم، چره کی خوداوند می جا مراقبت کونه.  
<sup>6</sup> هیزاران نفر جا نترسم  
اوشانی کی جّه هر طرف می دور و ور بیگیتیدی.

<sup>7</sup> خوداوندأ، ویریز!  
آی می خودا، مَر نجات بدن،  
چره کی تو، توماَم می دوشمنأ دیمان کشیده زنی  
و شرور آدمأ گازان ایشکنی.

<sup>8</sup> خوداونده کی نجات دهه.  
خوداوندأ، تی برکت تی قوم ره بیه! سیلاه

### سختی یان موقع کومک خواستن

پيله رهبر وأسی کی سرود خأنان هیدایت کونه. داوود مزموَر. سازانی آمرأ کی سیم دأریدی.

**4** آی خودایی کی می حق فیگیری،  
او وخت کی تر دوخأنم، به می داد فارس.  
گیرفتاری جا مَر آزاد کودی.  
مَر لطف بوکون و می دوعای گوش بدن. سیلاه

<sup>2</sup> آی اینسان زاکان، تا کی می عزت، ذیلت و خواری بحیساب آیه؟  
تا کی باطیل کاران دوس دأریدی و دغل و دورغ دونبال ایسیدی؟ سیلاه  
<sup>3</sup> وأستی بدانید کی خوداوند خودش ره، مؤمن آدمان سیوا بوکوده،

\* ۲:۳ معنی این کلمه که بارها در کتاب مزامیر به کار رفته است، روشن نیست ولی احتمالاً اصطلاحی مربوط به موسیقی یا مراسم نیایشی است.

وختی یم کی اون دوحانم، خوداوند ایشتاوہ.

4 وختی شمر غیظ گیرہ، گوناہ نوکونید؛  
وختی خوفتن دریدی، شیمی دیل دورون فیکر بوکونید و ساکیت پئسید. سیلاہ  
5 خوروم قوربانیاں تقدیم بوکونید،  
بازین خوداوند توکل بوکونید.

6 خیلیاں گیدی: «کیسه کی آمر خبی بوکونہ؟»  
خوداوند، تی دیم نور، آمر دتاوان.  
7 تو شادی می دیل دورونی بنہیی،  
ویشتر جہ او وختانی کی گندوم و تازہ شراب اوشان رہ زیادہ بہ.  
8 سلامتی آمرأ خوسم و وأخاب شم  
چونکی فقط تو، آی خوداوند، وئی کی من امنیت دورون زندگی بوکونم.

### مر تی خوروم رایان دورون هیدایت بوکون

پیلہ رهبز وأسی کی سرود خانان هیدایت کونہ. داوود مزمور. ساز نی آمرأ.

5 آی خوداوند، می گبان گوش بدن  
و می نالہی توجه بوکون.  
2 آی تو کی می خودا و می پادشایی،  
می ایجگرہ صدای گوش بدن،  
چونکی تی ورجا دوعا کونم.  
3 خوداوند، صب دم می صدای ایشتاوی؛  
خروس خانان وخت می خواسته یان تی حوضر اورم  
بازین تی رافا ایسم.

4 تو خودایی نی بی کی شرارت دوس بداری؛  
بدی تی ورجا جاجیگایی ناره.  
5 اوشانی کی فقط خوشان قوبیل داریدی نتانیدی تی چومان جلو پئسید.  
تو همه تان بدکاران جا نیفرت داری؛  
6 دورغ گویان هلاک کونی.  
خوداوند جہ کسانی کی خون فوکونیدی و دغلباز و دورغ گو ایسیدی، نیفرت داره.

7 ولی من تی موحبّ زیادی و اسی تی خانه دورون ایم  
و ترس و ایحترام امرأ تی موقدسّ معبدّ طرف عیبادت کونم.  
8 آی خوداوند، می دوشمنانّ و اسی مرّ تی خوروم رایانّ دورون هیدایت بوکون،  
و تی راست رآه مرّه هموار کون.

9 چونکی اوشانّ زوانّ سر حقیقت نچرخه  
و خوشانّ باطینّ دورون خوروم آدمانّ هلاکت ره نقشه کشیدی.  
اوشانّ گولی وار بوسه قبر مانه  
و خوشانّ چرب زوانی امرأ دیگرانّ گول زیندی.  
10 خودایا، اوشانّ گونایانّ بحیساب بأور،  
بیه کی خوشانّ نقشه یانّ و اسی زیمین بوخوکید.  
جّه آخاطر کی زیاد نافرمانی کونیدی، اوشانّ تی جا دور کون،  
چونکی تی ضد ویریشیدی.

11 ولی اوشانی کی تر پناه آوریدی همه تان شاد ببید  
و تا ابد شادی امرأ آواز بخانید.  
تی سایه جیر اوشانّ حفظ بوکون  
تا کی اوشانی کی تی نام دوس داریدی تی و اسی شادی بوکونید.  
12 چونکی تو، آی خوداوند، خوروم آدمانّ برکت دیهی  
و اوشانّ تی لطف امرأ ایتا سپر مانستن جّه هر طرف موحافظت کونی.

### پریشانی موقع دوعا کودن

پيله رهبرّ و اسی کی سرود خانانّ هیدایت کونه. داوود  
مزمور. سازانی مره کی هشت تا سیم داریدی.

6 آی خوداوند، خشم امرأ مرّ و ازخواست نوکون  
و تی غیظ امرأ مرّ تنبیه نوأ کودن.  
2 خوداوند، مرّ لطف بوکون چونکی ده مره جان و رمقی نمأنسته؛  
آی خوداوند، مرّ شفا بدن، چونکی می خاشان درّ جا ایشکفتن دیدی.  
3 می روح بد جوری پریشانه  
ولی، آی خوداوند، تا کی؟  
4 خوداوند، و اگر د بیا و می جان خلاص کون؛  
تی موحبّ و اسی مرّ نجات بدن.

5 چونکی بمرده آدم نتانه تر یاد باوره.  
کیسه کی بتانه موره یان دنیا دورون تر ستایش بوکونه؟

6 ناله زئن جا خسته یم.  
هر شب می رختخواب آرسو\* مره پور کونم،  
و می تخت خواب گریه امرأ هیست کونم.  
7 می چومان غم و غورصه جا کم سو بیوستید  
و تومام می دوشمنان و اسی تار بوستید.

8 آی تومام بدکاران، می جا دور بید،  
چونکی خوداوند می گریه صدای گوش بده.  
9 خوداوند می ایلتماس بیشتاوسته،  
خوداوند می دوعای قوبیل کونه.  
10 می دوشمنان همه تان خجالت زده و بد جور پریشان احوال بیدی؛  
اوشان خوشان روی و اگر دانیدی شیدی و ایدفعه یی خجالت زده بیدی.

### تر پناه آورم

داوود مزبور خوداوند ره، کوشن گبان و اسی کی بنیامین قبيله شینه.

7 آی یهوه، می خودا، تر پناه آورم؛  
مر جه همه ای او کسان کی مر دونبال کونیدی، نجات بدن و خلاص کون،  
2 نوکونه کی شیر مانستن مر درجین ورجین کونید  
و می جان پاره ماره کونید و کسی نیسه کی مر نجات بده.

3 آی یهوه، می خودا، اگه گوناوه بوکودم  
و می دسان ظولم جا آلوده بیوسته،  
4 اگه می رفیق خوبی بدی امرأ جواب بدم،  
و می دوشمن مال و منال ناحق غارت بوکودم،  
5 پس وهل دوشمن مر دونبال کونه و مر فارسه؛  
وهل می زندگی ی زمین سر نابود کونه و می جان بگیل کونه. سیلاه

6 آی خوداوند، تی خشم امرأ ویریز

و می دوشمنان غضب کودن جُلُو بَس.  
 می و اسی ویریز،  
 آی کسی کی عیدالت حوکم بوکودی.  
 7 و هل توما قومان تی ورجا جم بید  
 و تو، تی بوجور جاجیگا دورون بینیش.

8 خوداوند مردومان داوری کونه.  
 آی خوداوند، می دوروستکاری و اسی به می داد فارس،  
 جہ آ خاطر کی می دیل و زوان ایتایہ.  
 9 آی خودایی کی عادل ایسی،  
 و دیلان و فیکران جا و اخباری،  
 شرور آدماں شرارت جہ بین بیر،  
 دوروستکار آدماں پابرجا بوکون.

10 می سپر خودایہ  
 کی راست دیلان نجات دہہ.  
 11 خودا داور عادل ایسہ،  
 خودایی کی همه تا روز اون غیظ گیرہ.  
 12 اگہ کسی توبہ نوکونہ، خودا  
 خو شمشیر تیج کونہ  
 و خو کمان فاکشہ و آمادہ کونہ،  
 13 اون ضد، آدم کوش اسلحہ یان تہیہ کونہ  
 و آتشی تیرانم چاکونہ.

14 تی حواس بمانہ او کسی کی شرارت امرأ شکم اوسادہ  
 فیتنہ مرہ حاملہ بیوستہ،  
 بازین دورغ زایہ.  
 15 چالہ کنہ و اون جولفت کونہ  
 و دکفہ ہو چاہ دورون کی خودش بکنده بو.  
 16 اون فیتنہ و اگرده خودش سر  
 و اون ظولم و ستم اون سر تان خورہ.

17 خوداوند اون عیدالت و اسی شوکر کونم

و متعالٰ خوداونڌ نامَ ستائيش ڪونم.

### خوداونڌ جلال و عظمت

پيله رهبرِ وُاسِي ڪي سرود خُانَن هيدايت ڪونه. «گيتِيٽ» آهنگِ اَمرا. داوودِ مزموَر.

8

آي يهوه، اُمي سرور،

چي عظمتي دَاره تي نامِ تومامي زيمينِ سر!

تو تي جلالِ آسمانَن جور قرارِ بديي.

<sup>2</sup> تي دوشمنانِ وُاسِي

ڪوچه جغلانِ و شيرخورِ زُڪانَ زبانِ اَمرا حمد و ستائيش \* بنا بُوڪودي،

تا دوشمنانِ و اوشانيءَ ڪي خُواسْتيد اينتقام فيگيريد، ساڪيتَ ڪوني.

<sup>3</sup> وختي تي آسمانَ فندرم

ڪي تي دسائِ مره چاڪوده بيوسته،

و ماه و ستاره ياني ڪي تو قرارِ بديي

<sup>4</sup> گمه: اينسان چيسه ڪي تو اوڻ ره فيڪر ڪوني

و بني آدم ڪي اوڻ توجه ڪوني؟

<sup>5</sup> تو اوڻ ايتا پيچه بيچيرتر جِه فرشته يان \* چاڪودي

و تاجِ جلال و ايحترام اوڻ سر بنهي.

<sup>6</sup> ايختيارِ چيزاني ڪي تي دس اَمرا خلق بُوڪودي، اوڻ فادهي

و همه چي اوڻ پا جير بنهي:

<sup>7</sup> توماڻ گاب و گوسفندان

و هطويم صارا جانوران،

<sup>8</sup> آسمانِ پرنده يان،

دريا مائي يان

و هر موجودي يم ڪي دريا دوروني دواره.

<sup>9</sup> آي يهوه، اُمي سرور

چي عظمتي دَاره تي نامِ تومامي زيمينِ سر!

\* ۲:۸ ترجمهءِ يوناني «هفتادتنان» آ ڪلمهءِ ستائيش معنيٰ بُوڪوده و متلِ عبري دورون «قوت» بينويشته بيوسته.  
\* ۵:۸ يا «خودا».

### خودا عیدالٹ امرأ داوری کونه

پيله رهبرِ وأسی کی سرود خأَنَ هیدایت کونه. «موت لَینْ» آهنگِ امرأ. داوودِ مزبور.

9 تر، آی خوداوند، تومامی می دیل و جانِ امرأ شوکر کونم؛

تومامی تی عجیبِ کارَأْ اعلام کونم.

2 تی وجودِ وأسی شادی و خوشحالی کونم؛

تی نام، آی خودایِ موعال، ستایش کونم.

3 وختی کی می دوشمنانِ پسأ پسأ شیدی،

بازین تی ورجأ نتانیدی خوشانِ پا سرِ بَسید و هلاکِ بیدی.

4 چونکی تی حوکم می وأسی عیدالت و اینصافِ امرأ بو؛

تو تی تختِ پادشایی سر نیشته یی و عیدالٹ مرهیم داوری بوکودی.

5 قومأَن توییخ بوکودی و شروژ آدمأَن جَه بین ببردی؛

اوشأَن نامِ محو کودی تا آخرِ دنیا.

6 دوشمن تا آید نابودِ بوسته،

اوشأَن شأَرَأَن جَه ریشه بکندی؛

اوشأَن نامِ اویرِ بوسته.

7 امأ خوداوند خو تختِ سر نیشته تا آبد؛

خو تختِ داوری کودنِ وأسی برقرار بوکوده.

8 اون، دونیایِ عدلِ امرأ حوکم کونه،

و قومأَن اینصافِ مره داوری کونه.

9 خوداوند، ستم بیده آدمأَن ره ایتأ بولند قلعه ایسه

ایتأ جان پناه سختی یأَن موقع.

10 اوشأَنی کی تی نامِ شنأسیدی تر توکل کونیدی،

چونکی، آی خوداوند، اوشأَنی کی تی دونبالِ گردیدی به حالِ خودشان ننه یی.

11 خوداوند کی صهیونِ دورون خو تختِ سر نیشته، ستایش بوکونید!

و اونِ کارَأَن قومأَن میأَنی اعلام بوکونید.

12 چونکی خوداونده کی خونِ اینتقامِ فیگیره، ستم کشِ آدمأَن به یاد آورده؛

اوشأَن ایجگره صدایِ جَه خاطر نبره.

13 آی خوداوند، مَر لطف بوکون

تو کی مَر مرگِ دروازه یأَن جأ نجات دیهی،

اذیت و آزاری کی دوشمنان دس جا دینم، بیدین،  
 14 کی تومامی تی عجایب کاران صھیون شاز دروازیان جا اعلام کونم  
 و تی نجات و اسی شادی کونم.

- 15 قومان او چاه دورون دکفتیدی کی دیگران ره بکنده بید،  
 ینی خوشان پا امرأ هو دام میان گریفتار بوستید کی جیگا بده بید.  
 16 خوداوند خو داوری امرأ خودش بشناسنه،  
 17 اوشان شیدی جهندم دورونی،  
 18 تومام قومانی کی خودای جه خاطر بریدی.  
 19 چونکی فقیر آدمان هیوخت جه خاطر نیشیدی،  
 و ستم بیده آدمان اومید تا ابد پا برجا مانه.  
 19 ویریز، آی خوداوند، ونال اینسان نفس پیروز به؛  
 ببه کی همهی قومان تی ورجا داوری بیید.  
 20 آی خوداوند، ترس قومان جان دورون تاود  
 کی اوشان بفامید، فقط اینسان ایسیدی و بس.

### چره سختی یان موقع تر قایم کونی؟

- 10** آی خوداوند، چره دور ایسایی؟  
 چره سختی یان موقع تر قایم کونی؟  
 2 شرور آدمان غرور مره فقیران اذیت و آزار کونیدی؟  
 ببه کی گریفتار خوشان شویم نقشه یان بیید.  
 3 چونکی شرور آدم خو نفس خواسته یان ایفتخار کونه،  
 و اونی کی حرص مال و منال داره خوداوند کوفر و ناسزا گه.  
 4 شرور آدم غرور مره گه: «خودا و ازخواست نوکونه»،  
 اصن اون فیکر و ذکر انه کی «خودا وجود ناره».  
 5 خو بد کردکاران میان همیشه موفقه،  
 تی داوری یان اون درک جا پیله تره،  
 تومام خو دوشمنان رخشن گیره.  
 6 خو دیل دورونی گه: «هیوخت هیچی نتانه می جا سر، مر تکان بده،  
 و پوشت در پوشت بلا جا دور ایسم»  
 7 اون دهن پور جه نیفرین، دوز و کلک و ستمه،  
 اون زوان جیر فیتنه و شرارت لانه داره.

8 دیہاتی آدمائِ رہ کمین کونہ،  
 بآزین خلوتِ جاجیگایانِ میانِ بی گونایانِ کوشہ،  
 جیگا خورہ و خو طعمہی پایہ؛  
 9 درندہ شیرِ مانستن دار و درختانِ دورونی کمین کونہ،  
 رافا ایسہ تا کی فقیرانِ شکار بوکونہ،  
 فقیرانِ بہ دام تاودہ و گیرفتار کونہ۔  
 10 اونِ قوربانِ یانِ لہ و لورده بیدی، نتائیدی خوشانِ پا سر بَسید  
 و اونِ زور و قوتِ و اسی کفیدی۔  
 11 خو دیلِ دورونی گہ: «خودا مَر جہ یاد ببردہ،  
 و خو دیم بیگیفته درہ و ہیوخت نیدینہ.»

12 خوداوندأ، ویریز! خودایا تی دسِ دراز کون۔  
 ستم کشِ آدمائِ جہ تی خاطر نبر۔  
 13 چرہ شروژ آدمِ خودایِ کوجہ دانہ دینہ؟  
 چرہ خو دیلِ دورونی و اسی بگہ:  
 «خودا و ازخواست نوکونہ»؟  
 14 ولی خودایا، تو دینی، فیتہ و غم و غورصہی فندری  
 کی تی دسِ امرأ موجازات بوکونی۔  
 بیچارہ یانِ خوشانِ بہ تی دس ایسپریدی؛  
 تو یتیمانِ یآوری۔  
 15 شروژ آدمائِ و بدکارانِ بالانِ بشکن؛  
 اوشانِ، شروژ کارانِ و اسی و ازخواست بوکون  
 تا کی اثری جہ او کردکارانِ باقی نمأنہ۔

16 خوداوند پادشا ایسہ تا آبد؛  
 قومائی کی خودایِ قوبیل نأریدی، اونِ سرزیمینِ جا جہ بین شیدی۔  
 17 خوداوندأ، تو ستمکشِ آدمائِ دیلِ ناجہی براوردہ کونی؛  
 اوشانِ قوتِ قلب دیہی و اوشانِ گبانِ گوش کونی۔  
 18 تو بہ دادِ یتیمانِ و مظلومانِ فارسی  
 تا اینسانی کی خاکِ جا ایسہ دہ نتأنہ کسی بترسانہ۔

## دوروستکاران پناهگاه

پيله رهبرِ وّاسی کی سرود خُانَن هیدایت کونه. داوود مزموړ.

**II** خوداوند ورجا پناه بیگیتم.

پس چره مَر گیدی:

«ایتا پرنده مأنستن پر بزَن بوشو تی کوه سر.

<sup>2</sup> چونکی شرور آدمان خوشان کمان فاکشیدی

و تیر زه دورون بنه ییدی

کی تاریکی دورون راست دیلان طرف تاویدید.

<sup>3</sup> وختی پایه یان فوگریدی،

دوروستکار آدم ده چی تانه بوکونه؟»

<sup>4</sup> خوداوند خو موقدس معبد دورون ایسه،

خوداوند آسمان دورون خو تخت سر نیشته.

اون چومان فندره.

اون چومان پلک زئن امرأ اینسان ایمتحان کونه.

<sup>5</sup> خوداوند، دوروستکار و شرور ایمتحان کونه؛

خو وجود دورون اونئی کی خشونت دوس بداره، بد داره.

<sup>6</sup> شرور آدمان سر، ول بیگفته آتش وارانَه؛

اوشان سام ول بیگفته گوگرد به

و آتشی باد کی سوچانه،

<sup>7</sup> چونکی خوداوند عادلَه،

اون، دوروستکاری دوس داره؛

دوروستکار آدمان اون روی دینیدی.

## خودا، دوروستکاران حمایت کونه

پيله رهبرِ وّاسی کی سرود خُانَن هیدایت کونه. داوود

مزموړ. سازانی امرأ کی هشت تا سیم دأریدی.

**12** ای خوداوند، امر نجات بدن، چونکی هیچ آدم با دین و ایمانی باقی نمأنسته  
و مردومان میانی وفادار آدمان محو بوستید.

<sup>2</sup> همه تان کس کس دورغ گیدی

و اوشان لبان الکی قوربان صدقه شوئون و دو رویی امرأ گب زنه.

<sup>3</sup> بیه کی خوداوند توما لم لبانی کی الکی قوربان صدقه شیدی و اوینه و زوانی کی گولا ز امرأ گب زنه،  
<sup>4</sup> اوشانی کی گیدی: «چرب زوانی امرأ پیروز بیم؛  
 امی زوانم امی امرأیه، کی تانه امی سرور بیه؟»

<sup>5</sup> خوداوند فرمایه: «فقیران مال و منال غارت بوستن و آسی و ستم کش آدمان آه و ناله ره هسأ ویریزم،  
 و اوشان ره او رفاه و امنیتی کی ناجه داریدی، فادم.»  
<sup>6</sup> خوداوند گبان خالص ایسه،  
 نقره ای مانه، کی گیل کوره دورون تصفیه بیوسته  
 و هفت وار پاک بوسته.

<sup>7</sup> ای خوداوند، تو ستم بیده آدمان حفظ کونی؛  
 تو امرأ نسل بد جا تا ابد محافظت کونی.  
<sup>8</sup> شروز آدمان همه جا فارسیدی،  
 وختی کی پستی و رذالت آدمان میان ارزش پیدا کونه.

### درمانده مرداگ دوعا

پيله رهبر و آسی کی سرود خانان هیدایت کونه. داوود مزموور.

**13** خوداوند تا کی؟ ینی مر تا ابد جه خاطر بری؟  
 تا کی خایی تی روی می جا قایم کونی؟  
<sup>2</sup> تا کی و آستی می فیکر و خیال امرأ مشغول بیم  
 و شبنده روز می دیلم غم بیگیره؟  
 تا کی می دشمن مر پیروز به؟

<sup>3</sup> ای یهوه، می خودا، مر فندر و می دوعای جواب بدن.  
 می چومان سو فادن، نوکونه کی مرگ میان بوخوسم؛  
<sup>4</sup> نوکونه کی می دشمن بگه: «اون پیروز بوستم!»  
 و می بد خویان می شکست جا شادی بوکونید.

<sup>5</sup> ولی من تی موحبت توکل دارم؛  
می دیل تی نجات و آسی شادی کونه.  
<sup>6</sup> خوداوند ره سرود خانم  
چونکی مَر خوروم پاداش فآده.

### بدکار آدم

پيله رهبر و آسی کی سرود خانان هیدایت کونه. داوود مزمور.

**14** نادان خو دیل دورون گه:  
«خودا وجود ناره!»

ا جور آدمان فاسد ایسیدی و پست کاران کونیدی!  
خوروم آدمی وجود ناره!

<sup>2</sup> خوداوند آسمان جا  
اینسانان فندره  
تا بیدینه کسی ایسه کی عاقلانه رفتار بوکونه  
و خودا دونبال بگرده؟

<sup>3</sup> همه تان گو مرآه بوستیدی  
و همدیگر امرأ فاسد بوستیدی؛  
خوروم آدمی وجود ناره،  
حتی اینفر.

<sup>4</sup> ینی بدکار آدمان درک و فام نأریدی؟  
اوشانی کی می قوم فورییدی، اینگار کی نان خوردن دریدی  
و خوداوند دونخأنیدی؟

<sup>5</sup> بازین حیسابی ترسیدی  
چونکی خودا، دوروستکار آدمان امرأیه.  
<sup>6</sup> شومان ستم بیده آدمان نقشه یان باطیل کونیدی  
ولی خوداوند اوشان پوشت و پناهه.

<sup>7</sup> کأشکی ایسرائیل نجات، صهیون جا ظاهیر بوسته بی!

وختی خوداوند گودشته مانستن خوشبختی و سعادت خو قوم ره واگردانه،  
يعقوب به شوق و ذوق آيه و ايسرائيلم شادی كونه.

کی ایسه کی تی موقدس کوه دورون ساکن بیه؟  
داوود مزمور.

**15** آی خوداوند، کی ایسه تی خیمه میان میهمان بیه؟  
کی ایسه کی تی موقدس کوه دورون ساکن بیه؟

<sup>2</sup> او کسی کی بدون عیب و ایراد قدم اوسانه،  
دوروستکارم بیه  
خو دیل جایم راست گب بزنه،  
<sup>3</sup> کی خو زوان آمرایم غیبت نوکونه  
و خو همساده ی بدی نوکونه  
و سرکوفت زئن در مورد خو دور و اطرافی یان قوبیل نوکونه،  
<sup>4</sup> هطویم شرور آدمان بی ارج و قورب دانه  
و حورمت نه اوشانی کی خودا جا حساب بریدی؛  
کی خو قول وفا بوکونه  
هر چقدم اون ره ضرر بیه؛  
<sup>5</sup> کی خو پول کسی نوزول فئنده  
و بی گونا ضد، رشوه فئنگیره؛  
اونی کی آ کاران کونه  
هیوخت جه خو جا سر تکان نوخوره.

تو ونالی مورده یان دنیا میان بسم  
داوود غزل.\*

**16** خودایا، مَر محافظت بوکون،  
چونکی تر پناه باوردم.

<sup>2</sup> خوداوند بوگفتم: «تو می سروری،  
هیچ خوروم چیزی نارم جز تو.»  
<sup>3</sup> ولی موقدس آدمانی کی زمین سر ایسایدی،

\* 16:0 هن اصل معنی عبری معلوم نیه ولی ایحتمالاً ایثاً اصطلاحی ادبی ایسه کی مربوط به موسیقی به.

اوشان، پیلہ کسانِی ایسیدی کی توماَم می دیل خوشی اوشانْ جأ ایسه.  
 4 اوشانْی کی ایتأ خودائْ دیگرْ دونبالْ ایسیدی، ویشتر غم و غورصه خوریدی؛  
 اوشانْ خودایانْ ره نه قوربانی خونْ فوکونم  
 و نه اوشانْ نامْ بزوانْ آورم.

5 آیْ خوداوند، تو می نصیبی کی مَر مقرر ببوسته و می پیاله؛  
 تو می سأمْ مَره داری.  
 6 می حد و حدود، خوروم جاجیگآیانی ایسه کی می شین ببوسته؛  
 خوروم ارثی ایسه کی مَر فارسه.

7 خوداوندْ موتبارک خانم کی مَر نصیحت کونه،  
 همه تأ شبانْ می دیل مَر تعلیم دهه.  
 8 خوداوندْ همیشه می ورجأ دارمه.  
 چونکی می راستْ دس ورجأ ایسه،  
 جَه می جا سر تکانْ نوخورم.

9 هَنْ وَاَسی می دیل شاده و توماَم می وجود خوشحاله  
 می جسم و جانم امن و امانْ مأنه،  
 10 چونکی تو وناالی مورده یانْ دنیا میانْ بَسَم  
 و من کی تی سرسپرده ایسم، بعدْ مردن، جَه بین بَشَم.  
 11 تو مَر یاد دهی کی چوطویی ابدی زندگی یَ فارسَم؛  
 تی ورجأ شادی فراوانه،  
 تی راستْ دسْ جایم، خوشی یانْ تا ابد ایدامه دَاره.

بی گوناہ مرداگْ دوعا

داوودْ دوعا

17 آیْ خوداوند، می دادخواهیْ گوش بوکون  
 و می ایجگره صدایْ توجه بوکون.

می دوعایْ گوش بوکون  
 کی می بی شیلہ پیلہ لبانْ جأ بیرون آیه.  
 2 تی حوضورْ جأ مَر حوکم بوکون؛  
 تی چوماَن، اینصافْ امرأ فندره.

3 تو می ديلَ ايمتحان بوکودی، شب می ورجا بامویی؛  
 مَر ايمتحان بوکودی و هيچی نیأفتی،  
 چونکی تصمیم بیگيستم می ديل و زوانَ امرا گوناھی نوکونم.  
 4 ولی در موردِ آدمانَ کردکارانَ  
 تی لبانَ کلامَ امرا  
 مَر ظالمَ آدمانَ رایانَ جا دور بدأشتم.  
 5 می قدمانَ تی رایانَ دورون قایم ایسیدی؛  
 می پایانَ لغزش نوخوردید.

6 خودایا، تر دوخانم، چونکی می جواب دیهی؛  
 می گبانَ بیشنو و گوش بوکون.  
 7 تی عجیب موحبَت نشان بدن،  
 تو کی تی راست دسَ امرا  
 اوشانی کی تر پناه اوریدی، دشمنانَ دسَ جا نجات دیهی.  
 8 مَر تی چومانَ نی نی مانستن حفظ بوکون  
 و مَر تی پر و بالَ چیر جیگا بدن،  
 9 جِه شروژ آدمانی کی خاییدی مَر جِه بین ببرید  
 و جِه می دشمنانی کی می دور بیگيفتیدی تا می جانَ فیگیرید.

10 اوشان، خوشانَ دیلانَ سنگ دودیدی  
 و خوشانَ زوانَ غروژ امرا گب زیندی.  
 11 می پا ماله دونهال کودیدی و هسا می دوزه بیگيفتید؛  
 مَر فندرستن دریدی کی مَر زیمین سر تاودید.  
 12 اوشان، ایتا شیر مانستن ایسیدی کی تیکه پاره کودن و اسی حرص زنه،  
 ایتا وحشی شیر مانستن کی ایتا خلوت جیگا کمین بوکوده دره.

13 خوداوند، ویریز و اشانَ جُلُو بَس و اشانَ بزیمین بز؛  
 تی شمشیر امرا می جانَ شروژ آدمانَ دسَ جا خلاص کون.  
 14 آی خوداوند، تی دسانَ امرا نجات بدن مَر جِه هجور آدمانَ،  
 جِه ادونیا مردومانَ کی اوشانَ ديل و فیکر فقط زندگی کودن هه دونیا دورونی ایسه؛  
 جِه مردومانَ کی اوشانَ شکمانَ تی برکت زیمینی امرا پور کونی  
 و صاحب زاکانَ زیادایم بیدی،  
 و هو چیزی کی جِه اشانَ مال و منال مانه، اشانَ زاکانَ فارسه.

15 ولی من پارسایی امرأ تی روی فندرم  
وختی یم کی بیدار یم، جه آ خاطر کی تی دیم فندرم، ستر یم.

### خوداوند می صخرهیه

پيله رهبر و اسی کی سرود خائنان هیدایت کونه. داوود مزور، خوداوند خدمتگوزار. داوود آ سرود او وختی بخانده کی خوداوند اون توما دوشمنان دس جا و شاتول دس جا نجات بده.

**18** آی خوداوند، می قوتی، تر دوس دارم!  
2 خوداوند می صخرهیه، می قلهیه، کسی کی مر نجات دهه؛  
خودا می صخرهیه کی اون پناه برم؛  
اون می سپر ایه، می قوت کی مر نجات دهه و می پيله قلهیه.  
3 خوداوند کی سزاوار ستایش کودن ایه، دوخانم  
و می دوشمنان دس جا نجات یافم.

4 مرگ لافندان می دور واپخته بو،  
و سیل آبانی کی نابود کونیدی مر فترکسته بید.  
5 مورده یان دنیا خو لافندان امرأ می دور واپخته بو  
و مرگ دام می چومان جلو نهه بو.  
6 می سختی دورون خوداوند دوخادم  
و می خودا ورجا ایجگره بزم و کومک بخاستم.  
اون خو معبد جا می صدای بیشتاوسته  
و می فریاد کومک اون ورجا اون گوش فارسه.

7 بازین زمین بلرزسته و تکان بوخورده  
کویان پایه بلرزه دکفتید و حرکت بوکودید  
چونکی خودای غیظ گیفته بو.  
8 اون دوماغ جا دود بوجور شویی،  
اون دهن جا آتشی کی سوجانه بی بیرون بامو  
و زغلانی کی سوجانه بی اون جا ول بیگفتید.  
9 آسمان و اشکافته و بیجیر بامو؛  
ظولمات اون پا جیر نهه بو.  
10 فرشته سر بینشته و پرواز بوکوده؛  
بالا بالان سر سرعت امرأ پرواز بوکوده.

- 11 خورَه تاريکي دورون جيگا بڏه،  
و تاريڪ ابرائِ امرأَ کي آبَ جا پوريدي  
خورَه خو دور و ور سايه بان چا کوده.  
12 جَه او تابشِ نوري کي اونَ جُلُو نَهه بو  
ابرانَ جُلُو جُلُو را دڪفتيد  
و اوشانَ جا تگرگ و ول بيگيفته آتش بيرون بامو.  
13 خوداوند آسمانَ جا گورخانه اوسه کوده،  
خودايِ موعالَ صدا، تگرگ و ول بيگيفته زغالَ امرأَ بامو.  
14 اون، خو تيرانَ اوسه کوده، دوشمنانَ فراري بڏه؛  
رعد و برق تاوڏه و اوشانَ پريشانَ کوده.  
15 بازين دريا جولفَ جاجيگائيانَ نمايانَ بوستيد  
و زيمينَ پايه آشکارَ بوسته  
تي تشر و تي دوماغَ باڏ امرأَ، اي خوداوند.  
16 خوداوند آسمانَ جا خو دسَ درازَ کوده، مَر بيگيفته  
و جَه جولفَ آبانَ ميانَ مَر بيرون باورده.  
17 مَر مي قودرتمندَ دوشمنَ دسَ جا نجات بڏه،  
جَه اوشاني کي مي جا نيفرت داشتيدى،  
چونکي مي جا قويتر بید.  
18 او روزي کي بلا مَر فُتر کسته بو، مي ضد ويريشتيدى  
ولي خوداوند مي تڪيه گاه بو.  
19 اون مَر بيرده ايتا خوروم جاجيگا  
و مَر نجات بڏه، چونکي مي جا راضي و خوشحال بو.  
20 خوداوند مي دوروستکاري واسي، مَر پاداش فآڏه،  
مي دسانَ پاڪي واسي مي دس مزڏ مَر فآڏه.  
21 چونکي خوداوند رايانَ دونبال بوشوم  
و بدکاري و شرارتَ امرأَ مي ديمَ مي خودا جا وانگردائتم.  
22 اونَ توماَمَ حوڪمانَ مي چوماَنَ جُلُو نَهه بو  
و اونَ دستورانَ جا نافرمانى نوکودم.  
23 خوداوند جُلُو بي عيب و نقص بوم  
و مَر گونهه جا دور بدآشتم.  
24 خوداوند، مي دوروستکاري واسي، مَر پاداش فآڏه

چونكى مى دسان پاكيء بيه.

- 25 وفادار آدم امرأ وفادارى كوني؛  
 بى عيب آدم مره، خودت كامل نشان ديهي.  
 26 پاكان امرأ، پاكي امرأ رفتار كوني،  
 ولي دورو آلمان امرأ زيركى مره رفتار كوني.  
 27 چونكى تويى كي ستمكش قوم نجات ديهي  
 ولي مغرور آدم سر بيجير اوري.  
 28 تويى كي مى چراغ روشن داري؛  
 يهوه، مى خودا، مى تاريكىء روشن كونه.  
 29 آى خودا، تى كومك امرأ لشكران حمله كونم؛  
 و تى يارى مره ديواران جا پرم.

- 30 ولي خودا را و روش كامله؛  
 خوداوند كلام خالصه.  
 خودا، توماك كسانى ره كي اون پناه برىدى،  
 ايتا سپره.  
 31 چى كسى خودا ايسه، غير يهوه؟  
 و چى كسى صخرهيه، جز امى خودا؟  
 32 خودايه كي مى كمَر قوت امرأ دوده  
 و مى راه كامل كونه.  
 33 مى پاي آهو پا مانستن چاكونه  
 و بولند جاجيگيان مر به پا داره.  
 34 مى دسان جنگستر ره تعليم دهه  
 كي مى بازويان برنجى كمان فاكشه.  
 35 آى خوداوند، تو تى سپر كي پيروزى آوره مر فادهيى  
 و تى راست دس مى پشتيان بو؛  
 تى فروتنى مر پيله دانه چاكوده.  
 36 مى پا جبر زيمين پهن كودى  
 كي مى پا لير نوخوره.

- 37 مى دوشمنان دونبال كونم و اوشان فارسى،  
 تا كي هلاك نبيد، وانگردم.

38 اوشان جوري زيمين سر زنم کي نتانيد ويريزيد،  
و مي پا جير کفیدی.

39 تو جنگ و اسی می کمر قوت امرأ دوستی

و اوشانی کی می ضد ويريزیدی می پا جیر تاودی.  
40 تو کاری بوکودی کی می دوشمنان و اگردید فرار بوکونید  
و اوشانی کی می جا نیفرت دأریدی هلاک کونم.

41 ایجگره زیندی، کومک خاییدی ولی هیکس نی یه کی اوشان نجات بده؛

خوداوند جا کومک خاییدی، ولی اوشان جواب نده.

42 من اوشان گرد و خاک مانستن سابم و باذ دس ایسپارم  
و کوچه یان گیل چل مانستن بیرون فیشانم.

43 تو مر مردومان دعا مورافه جا خلاص کونی

و مر قومان سرور چاکونی

و مردومی کی نشناختیم مر خدمت کونیدی.

44 هطوتا می صدای ایشتاویدی، می جا اطاعت کونیدی؛

بیگانه یان می جلو سر بیجیر اوریدی.

45 اوشان خوشان روحیه دباختیدی

و ترس و لرز امرأ خوشان قله یان جا بیرون آیدی.

46 خوداوند زنده یه! موبتبارک بیه می صخره!

موتعال بیه خودایی کی مر نجات دهه!

47 اون خودایی ایسه کی می اینتقام فیگیره

و قومان می پا جیر تاوده،

48 و مر می دوشمنان دس جا خلاص کونه.

رأس رأسی، آی خوداوند، جه اوشانی کی می ضد ويريزیدی، مر سربولند کودی

و ظالم مرداک دس جا نجات بدی.

49 هن و اسی، آی خوداوند، تر قومان میانی ستایش کونم

و تی نام و اسی سرود خانم.

50 خودا خو پادشای پيله پیروزی یان بخشه

و خو مسح بیوسته موحبت کونه،

داوود و اون نسل تا ابد.

## خوداونڌ شريعت کامل ايسه

پيله رهبرِ وأسى کى سرود خُأَنَ هيدايَت کونه. داوودِ مزمور.

- 19** آسمان خودا جلالِ جا گب زنه  
و فلک، اونِ دسِ کاراڻِ جا گه.  
2 همه تآ روزانِ کلامِ اوسه کونیدی  
و همه تآ شبانِ دانستنِ اعلامِ کونید.  
3 با آنکى نه گبى زیندی، نه کلامى  
و هيکسم اوشانِ صدایِ نیشتاوه،  
4 ولى اوشانِ آوازِ تومامى زيمينِ سر پخش به  
و اوشانِ کلامِ زيمينِ چار طرفِ فارسه.  
پيله دانه چادرِ آسمانِ جور خورشيدِ ره بپا بوکوده  
5 و خورشيد، تازه دامادِ مانستنِ خو حجله جا بيرون آيه،  
ايتا پالوانِ مانستنِ شادی امرأ ميدانِ دورون دووه.  
6 جه اي طرفِ آسمانِ ويريزه  
و خو رايِ دونبالِ کونه اي طرفِ ديگر شه؛  
اونِ گرما همه چيِ فارسه.

- 7 خوداونڌ شريعت کامله  
و جانِ تازه کونه.  
خوداونڌ شهادتآن امين ايسیدی  
و نادانِ آدمآن فامِ ياد دهه.  
8 خوداونڌ حوکمانِ دوروسته  
و ديلِ شاد کونه.  
خوداونڌ دستورانِ پاڪه  
و چومانِ روشن کونه.  
9 خوداونڌ جا حيسابِ بردنِ پاڪ ايسه  
تا ابد و هميشگی.  
خوداونڌ قانونانِ حقه  
و همه تانِ اوشانِ عيدالتِ امرأيدى.  
10 طلا جا خيلى ويشتر ارزش داره،  
حتى ايتا عالمه خالصِ زر جا؛

عسلْ جا شیرین تره،  
 حتی جِه عسلی کی شانه جا تُگه کونه.  
 11 تی خدمتگوزار اوشانْ جا باد گیره  
 هر کی یم اوشانْ جا ایطاعت کونه، پيله پاداش فيگیره.

12 کیسه کی بتانه خو ایشتبایانْ تشخیص بده؟  
 آی خوداوند، مَر می نأنسته بو گونایانْ جا آزاد کون!  
 13 هطویم تی خدمتگوزارْ دأنسته بو گونایانْ جا دور بدأر،  
 ونأل کی اوشانْ مَر فرمان بدید!  
 بازین بی عیب بم  
 و دور جِه پيله سرکشی.

14 گبانی کی می دهنْ جا بیرون آیه و فیکرانی کی جِه می دیل آیه  
 تر خوش بآیه،  
 آی خوداوند، کی می صخره بی و مَر نجات دیهی.

**خوداوند اینتخاب بیوسته پادشا پیروزی**  
 پيله رهبرْ و اسی کی سرود خانانْ هیدایت کونه. داوودْ مزمور.

**20** خوداوند سختْ روزانْ دورون تی جواب بدِه!  
 یعقوبْ خودا نام تی جا موحافظت بوکونه.  
 2 ببه کی خو فُدنْ جا تره کومک اوسه کونه  
 و کوهْ صهیونْ جا تر حمایت بوکونه،  
 3 توماّم تی پیش کشی یانْ بیاد باوره  
 هطویم توماّم تی سوچانئننی قورباننی یانْ قوبیل بوکونه. سلاه  
 4 تی دیلْ ناجه ی تر فاده  
 و توماّم تی نقشه یانْ به انجام فارسانه.  
 5 تی نجاتْ و اسی شادی امرأ آواز بخانیم  
 و اسی پرچمانْ امی خودا نامْ امرأ بوجور ببریم.  
 خوداوند توماّم او چیزانی ی کی اونْ جا درخواست بوکودی، تر فاده!

6 هسأ بفامستم کی خوداوند خو مسح بیوسته پادشای نجات دهه؛

\* ۲۰:۸ سوچانئننی قورباننی ایتا قورباننی بو کی حیوان قوربانگاه سر در حوضوژ خودا کاملاً سوچانه ییدی.

خو موقدس آسمان جا اون جواب دهه،  
 خو راست دس قوت امرأ کی نجات دهه.  
 7 آشان، خوشان ارا بهيان گولاز کونیدی و اوشان خوشان اسبان،  
 ولی آمان آمی خودا يهوه نام دوخانیمی!  
 8 اوشان زانو زنیدی و کفیدی  
 ولی آمان ویریزیمی و بپا ایسیمی.

9 آی خوداوند، پادشای نجات بدن!  
 او روز کی تر دوخانیمی، آمی جواب بدن!

### پادشا خودا قوت امرأ شادی کونه

پيله رهبر وأسی کی سرود خانان هیدایت کونه. داوود مزموور.

**21** آی خوداوند، تی قوت وأسی پادشا شادی کونه  
 و تی نجات وأسی چقدر ذوق کونه!

2 تو اون ديل ناجه ای فادهیی

و اون زوان خواهش اون جا دریغ نوکودی. سیلاه

3 چره کی خوروم برکتان امرأ اون مولات کونی

و ایتا تاج جه خالص طلا اون سر نیهی.

4 تی جا زندگی بخاسته و اون فادهیی،

عمر دراز و همیشگی امرأ.

5 تی نجات وأسی یه کی اون جلال پيله دانه یه.

اون شکوه و عظمت ببخشه یی.

6 رأس رأسی کی همیشگی برکتان اون فادهیی

و تی حوضور شادی وأسی اون خوشحال کودی.

7 چره کی پادشا، خوداوند توکل کونه

و خودای موعال موجب وأسی قایم خو جا سر ایسه.

8 آی خوداوند، تی دس امرأ تو مان تی دشمنان یافی؛

تی راست دس تی بدخویان فارسه.

9 او وختی کی بابی،

اوشان آتش تنور مانستن چاکونی.

خوداوند، خو غیظ امرأ اوشان فوره

و آتش اوشانَ سوجانَه و جَه بين بره.  
 10 اوشانَ نسلَ جَه زيمينَ سر اوساني  
 و اوشانَ زاکانَ جَه بني آدمَ میان.  
 11 با آنکی تی ضد بد نقشه یان بکشید  
 و توطئه بوکونید، موفق نییدی.  
 12 او وختی کی تی کمان فاکشی و اوشانَ طرف نیشانه گیری،  
 اوشانَ وادارَ کونی کی واگردید.

13 آی خوداوند، تی قوَت و اسی موتعال بوبو!  
 تی قودرت و عظمت و اسی تره سرود خانیم و تر ستایش کونیم.

### چره مَر تنها بنهیی؟

پيله رهبرِ و اسی کی سرود خانانَ هیدایت کونه. «صَب سَر آهو» آهنگِ امرأ. داوود مزموړ.

**22** آی خودا، می خودا، چره مَر تنها بنهیی  
 دور ایسایی و مَر نجات ندی و می ایجگره صدای نشتاوی؟  
 2 آی می خودا، روز ایجگره زنم، تر دوخانم ولی جواب ندی؛  
 شبانم هطو و هی ذره ساکیَت نبم.

3 ولی تو قدوس ایسی،  
 ایسرائیلَ حمد و ستایش تره ایتا تخت مأنستن ایسه کی اونَ سر نیشتهیی.  
 4 آمی پثرانَ تر توکل بوکودیدی  
 هطویه، تر توکل بوکودید، و تو اشانَ نجات بدهیی.  
 5 تی ورجا فریاد بزه ییدی و خلاص بوستید؛  
 تر توکل بوکودید و شرمند نبوستید.

6 ولی هچین ایتا کلم مانم، اینسان نییم!  
 آدمان مَر عار دانیدی و قوم مَر کوچیک کونه.  
 7 هر کی مَر دینه، رخشن گیره؛  
 مَر طعنه زینیدی و خوشانَ سر تکان دیهیدی و گیدی:  
 8 «خوداوند توکل داره،

پس وهل خودا اونَ خلاص کونه!  
 خودا اونَ نجات بده، چره کی فیکر کونه، خودا اونَ جا راضی یه.»

<sup>9</sup> ولى تو مَر مى ماڙ شڪم جا بيرون باوردي،  
و جِه او وختانى کي شيرخور زاي بوم، مى پوشت و پناه بي.  
<sup>10</sup> جِه وختي کي بدونيا باموم، تر بيسپردہ ببوستم؛  
جِه او وختي کي مى ماڙ شڪم جا فارغ بوستم، تو مى خودا بي.  
<sup>11</sup> مى جا دور نوا ايسن،  
چونكي سختيآن فارسئن دريدي  
و كسى نيسه كى كومك بوكونه.

<sup>12</sup> خيلي تر گابان مانستن مى دور بيگيفته دريدي،  
«باشان» كل ورزيان مَر محاصره بوكوديد.  
<sup>13</sup> خوشان دهن مى طرف وار كوديدي،  
درنده شيران مانستن كى نعره زنيدى.

<sup>14</sup> آب مانستن فووستم،  
و توما م مى خاشان كس كس جا سيوا ببوستيد.  
مى ديل مو م مانستن  
مى اندرون ميانى آب بوسته.  
<sup>15</sup> مى زور و قوت ايتا تيكه سفال مانستن خوشك بوسته؛  
مى زوان مى نكتال بچسبسته؛  
مَر مرگ خاك سر بنه يى.

<sup>16</sup> سكا مانستن مَر دوره كوديدي؛  
خيلي شرو آدما مى دور حلقه بزه ييدي؛  
مى دس و پاي سولاخ كوديدي.  
<sup>17</sup> تانم توما م مى جان خاشان بيشمارم.  
اوشان خيره بوستيدى و مَر فندرستن دريدي.  
<sup>18</sup> مى لباسان خوشان ميان سام بوكوديد  
و اوشان واسى قرعه تاوده ييدي.

<sup>19</sup> ولى تو، اى خوداوند، مى جا دور نوا ايسن.  
تو كى مى قوتى، هر چي زودتر مَر كومك بوكون!  
<sup>20</sup> مى جان شمشير جا خلاص كون  
و مى زندگي جِه سكا دس!

21 مَر شِیْر دَھنْ جَا نجات بدن؛  
و وحشی گابانْ شاخانْ میانْ به می داد فارس!

22 تی نامْ می خأخور و برأرانْ ره اعلامْ کونم؛  
هو جایی کی ایسأیدی، تر ستأیش کونم.  
23 آی کسانْی کی خوداونْد جَا ترس و ایحترامْ دأریدی، اونْ ستأیش بوکونید!  
تومامی یعقوبْ نسلانْ، خودا نامْ جلالْ بدید!  
آی تومامی ایسرائیلْ نسلانْ، اونْ جَا حیسابْ بیرید!  
24 چره کی اونْ مظلومْ مظلومیتْ خوار و کوچیک بحیسابْ نأورده  
و خو دیمْ اونْ جَا قایمْ نوکوده،  
بلکی اونْ کومکْ ایجگره صدایْ بیشتأوسته.

25 پیله جماعتْ دورون تی خورومْ کارانْ وأسی تر ستأیش کونم؛  
او کسانْی ورجا کی تی جَا حیسابْ بریدی، می نذرانْ فأدم.  
26 فقیرانْ غذا خوریدی و سئرْ بیدی؛  
اوشانْی کی خودا دونبالْ گردیدی اونْ ستأیش کونید.  
شیمی دیلانْ زنده بمانه تا ابد!

27 زیمینْ چار طرفْ مردومانْ، خوداونْد به یاد دأریدی  
و اونْ ورجا وأگردید.  
تومامْ قومانْ طایفهیانْ تی ورجا سوجده کونیدی.  
28 چونکی پادشایی خودا شینه؛  
و اونه کی قومانْ فرمانْ دهه.  
29 تومامْ اوشانْی یم کی مال و منال دأریدی، غذا خوریدی و سوجده کونیدی؛  
همه تانْ اوشانْی کی بازین خاکْ جیر شیدی، اونْ جُلُو زانو زیندی،  
او کسانْی کی نتأنیدی خوشانْ زنده بدأرید.  
30 نسلانْی کی آیدی اونْ خدمتْ کونیدی؛  
و اوشانْی کی بازین آیدی خوداونْد جَا خبر دیهید.  
31 و اوشانْ، قومی کی هتوز بدونیا نامویدی، خودا عیدالتْ اعلامْ کونیدی  
و گیدی کی اون، ا کارانْ بوکوده.

## خوداوند می شبانه

داوود مزموور

23 خوداوند می شبانه؛

هیچی ماحتاج نبم.

<sup>2</sup> سبّر علفزاراں میانی مَرّ خوشانه؛

آرام آبان ورجا مَرّ هیدایت کونه.

<sup>3</sup> می جان تازه کونه

و خو نام و آسی\*

مَرّ راست رایان دورون هیدایت کونه.

<sup>4</sup> وختیم تنگ دره ظولمات جا دوارم،

بدی جا نترسم، چره کی تو می امرأ ایسه بی.

تی عصا و چوبدسی مَرّ قوّت دیل دهیدی.

<sup>5</sup> می دوشمنان چومان جُلو مَره سفره وشانی،

می سَر روغن و آسینی

و می جام پور کونی.

<sup>6</sup> رأس راسی تومام می ایام عمر تی خُبیان و موحبت می امرأ ایسه

منم آی خوداوند، تی خانه دورونی ایسم تا کی می سر زندهیه.

## بیله پادشا

داوود مزموور.

24 زیمین و تومام چیزانی کی اون میان نَهه،  
خوداوند شینه.

دوینا و هر کی اون دورون زندگی کونه.

<sup>2</sup> چره کی خودا اون پاکاران دریایان رو قایم چاکوده،

و اون آبان سر بپا بوکوده.

\* ۳:۲۳ زبان عبری دورون، آ کلمه کی امان اون «نام» ترجمه بوکودیم معنی گسترده تری داره، ویشتر شخصیت و صفت معنی دهه.

- 3 کی ایسه کی خوداونڈ کوہ جور بایہ؟  
کیسه کی اون موقدس جاجیگا سر بئسه؟  
4 او کسی کی اون دس و دیل پاک بیه  
کی باطیل چیزان او میدوار نیبه  
و قسم دورغ نوخوره.  
5 اون خو برکت خوداونڈ جا فیگیره  
و عیدالت، جه خودایی کی اون نجات دهه.  
6 اطویی ایسیدی مردومانی کی خودا دونبال گردیدی  
کی تی دونبال گردیدی تا تی روی بیدینید، آی یعقوب خودا. سیلاه

- 7 آی دروازیان، شیمی سر راست کونید!  
آی قدیمی دران، شیمی پا سر بئسید  
کی شاه جلال بودورون بایه!  
8 شاه جلال کی ایسه؟  
خوداونڈ قوی و دیلاور،  
خوداونڈی کی جنگ دورون دیلاوره!  
9 آی دروازیان، شیمی سر راست کونید!  
آی قدیمی دران، شیمی پا سر بئسید کی شاه جلال بایه بودورون!  
10 آ پادشا جلال کی ایسه؟  
لشکران خوداونڈ،  
اون، شاه جلاله! سیلاه.

### دوعا، هیدایت و محافظت و آسی

داوود مزموور.

- 25 آی خوداونڈ، می جان و وجود به تی طرف دارم.  
2 خودایا، تر توکل دارم؛  
پس ونال شرمندہ بیم  
و می دوشمنان خوشان ره می جلو گولاز بوکونید.  
3 رأس آسی کسی کی تی رافا ایسه  
هیوخت خجالت زده نیبه؛  
او کساننی خجالت زده بیدی کی  
بیخودی خیانت کونیدی.

4 آی خوداوند، تی رأیان مَر نیشان بدن،  
و تی رأ و روش مَر یاد بدن!

5 مَر تی راستی دورون هیدایت بوکون و مَر یاد بدن  
چونکی تو می خودا ایسی کی مَر نجات دیهی؛  
تومام روز تی رافا ایسم!

6 آی خوداوند، تی رحمت و موحبت تر جِه خاطر نشه،  
چونکی جِه ازل اوشان نَهه بید.

7 گونایانی کی جوانی وخت بوکودم بخاطر ناوَر  
و هطویم می نافرمانی یان!  
تی موحبت امرأ مَر بخاطر باوَر،  
تی نیکویی و اسی، آی خوداوند.

8 خوداوند نیکو و راست ایسه؛

هَن و اسی خو رائ گوم رأیان نیشان دهه.

9 اون، فروتن آدمان عیدالت رأ دورون هیدایت کونه  
و خو رأ و روش اوشان یاد دهه.

10 خوداوند همه تا رأیان، موحبت و وفا ایسه،

اوشانی ره کی خوداوند عهد و پیمان و حوکمان حفظ کونیدی.

11 آی خوداوند، تی ناَم و اسی می گونای ببخش،  
اگه چی پیلهدانه ایسه.

12 کی ایسه کی خوداوند جا حیساب ببره؟

بازین خوداوند خو اینتخاب بوکوده رائ، اون نیشان دهه.

13 اون جان و وجود همیشه نیکویی امرأ مانه

و اون نسل زیمین وارث به.

14 خوداوند محرم اسرار کسان ایسه کی اون جا حیساب بریدی؛

و خو عهد و پیمان اوشان نیشان دهه.

15 می چومان همیشه خوداوند فندره،

چونکی اونه کی می پای دام جا آزاد کونه.

16 آی خوداوند، مَر فندر و لطف بوکون

چونکی بی کس و ستم بیده ایسم.

- 17 می ديل تنگي يان زياد بوسديد؛  
 مَر می سختي يان جا آزاد کون!  
 18 می رنج و ستم کشن بيدين  
 و توماً می گونايان ببخش.  
 19 می دوشمنان بيدين کي چقدر زياد بوسديد  
 و چوطو خشونت امرأ می جا کينه داريد.  
 20 می جان موحافظت بوکون و مَر نجات بدن!  
 ونال خجالت زده بيم  
 چره کي تر پناه باوردم.  
 21 بيه کي می صداقت و دوروستي می جا موحافظت بوکونيد،  
 چونکي من تي رافا ايسم.  
 22 آی خودا، بني اسرائيل توماً اوشان سختي يان جا نجات بدن.

### ايتا دوروستکار آدم دعا

داوود مزمور.

- 26 آی خوداوند، می دوروستکاری وأسی می داد فارس،  
 چره کي راستي و دوروستي امرأ قدم اوسادم  
 و بدون آنکي لغزش بوخورم تر، آی خوداوند، توکل بوکودم.  
 2 خوداوندأ، مَر ايמתحان و آزمایش بوکون؛  
 می ديل و فيکر تصفيه بوکون،  
 3 چره کي تی موحبت می چوماً جلو دارم  
 و همیشه تی وفاداری سایه جیر قدم اوسانم.

- 4 دغلباز آدمان امرأ نشست و برخاست نوکونم  
 و دورو آدمان امرأ شوئون و آمون نوکونم.  
 5 بدکار مردوماً جا بيزارم  
 و شروران امرأ بينيش و ويريز نوکونم.

- 6 می دسان شورم کي می بي گوناھي نيشان بدم  
 و تی قوربانگاہ، آی خوداوند، زیارت کونم  
 7 کي شوکرگزاری آواز به گوش فارسانم

و توماڻ تى عجيبَ کاراڻ واگويا بوکونم.

- 8 آي خوداوند، تى خانه جاجيگائى دوس دارم،  
 او جاجيگايى کى تى جلال اويہ ساکنه.  
 9 او وختانى کى گوناھکاراڻ جانَ فيگيفتن درى، مى جانَ فئنگير،  
 هطويم مى زندگيَ مردومانيَ امرا کى خون فوکونيدى،  
 10 کى اوشاڻ دساڻ دورون ناجورَ نقشه يانَ نهہ  
 و اوشاڻ راست دس رشوه فادنَ جا پوره.

- 11 مى زندگي کودن بي عيب و ايراده؛  
 مرَ لطف بوکون و نجات بدن.  
 12 مى پا صاف جاجيگا سر نهہ؛  
 پيله جمعيت دورون خوداوند موتبارک اعلام کونم.

### دوعا کودن شوکرگزارى ره

داوود مزمور.

27 خوداوند مى نور و نجاته؛  
 کى جا بترسم؟

- خوداوند مى جان پناهه؛  
 کى جا واستى وحشت بدارم؟  
 2 وختى شروژ آدماڻ مرَ هوجوم اوريدى، کى مى جانَ گوشت بوخوريد،  
 مى دوشمنان و بد خوايانَ،  
 اوشانيدى کى لغزش خوريدى و کفيدى.  
 3 اگر ايتا لشکر ايتا جا جمَ به کى مى امرا بجنگه،  
 مى ديلَ ترس دنکفه؛  
 اگر مى ضد جنگ بيا بوکونيد  
 هو جنگ دورون مى ديل قورصه.

- 4 ايچى خوداوند جا بخاستم  
 و اون دوتبال ايسم  
 کى توماڻ مى عمر روزان  
 خوداوند خانه دورون ساکن بيم،

تا کی خوداونڌ قشنگی ۽ چوم بودوچم  
و اونڌ معبد دورون می جواب و امجم.

<sup>5</sup> چونکی روزَ بلا دورون  
مرَ خو سایبانَ جیر جیگاَ دهه  
و خو خیمه دورون مرَ قایمَ کونه  
و صخره رو مرَ بولنڌ جاجیگاَ سر نهه.  
<sup>6</sup> او وخت می دوشمنانَ ورجاَ کی مرَ دورَه کونیدی  
سربولنڌ بم؛  
و ایجگره و شادی امرأ خوداونڌ خیمه دورون قوربانی فادم  
و اونڌ ره سرود خانم و ستائیش کونم.

<sup>7</sup> آی خوداونڌ، وختی ترَ دوخانم می صدایَ گوش بوکون؛  
مرَ لطف بوکون و می جوابَ فادن.  
<sup>8</sup> آی دلیل، خوداونڌ ترَ بوگفته: «می رو دڻڻ و اسی ایشتیاق بدأر!»  
خوداونڌا، ایشتیاق دارم تی رویَ بیدینم.  
<sup>9</sup> آی تو کی می یار و یاور بی،  
تی رویَ می جاَ نواَ جیگاَ دڻڻ،  
و تی خدمتگوزارَ غیظَ امرأ تی جاَ دورَ نواَ کودن؛  
آی خودایی کی مرَ نجات دیهی،  
تی دیمَ می جاَ و انگردن و مرَ ترکَ نوکون.  
<sup>10</sup> اگر چی می پئر و مار مرَ ترکَ کونید،  
خودا مرَ قوبیل کونه.

<sup>11</sup> آی خوداونڌ، تی راَ و روشنَ مرَ یاد بدن،  
می دوشمنانَ و اسی، مرَ صافَ جا دورون هیدایت بوکون.  
<sup>12</sup> مرَ می دوشمنانَ دس تسلیم نواَ کودن،  
چره کی دوزُگو شاهدانی کی ظولم و ستمَ امرأ مرَ ترسانیدی،  
می ضد ویریشیتید.

<sup>13</sup> ولی من ایطمینانَ دارم کی خوداونڌ نیکویی ۽  
زنده یانَ دنیا دورون دینم.  
<sup>14</sup> خوداونڌ رافا بئس؛

قوى بوبو و تى ديلم قورص ببه؛  
هطويه، خوداوند رافا بئس!

### خوداوند مى قوت و مى سپره

داوود مزموړ

**28** آى خوداوند، تو كى مى صخره ايسى، تر دوخاڼم  
وختى گب زڼم، تى گوش نوأ گيغتن.  
چره كى اگه مى دوعاى جواب ندى،  
كسانى مانستن بم كى گيل جير شيدى.  
2 وختى تى جا كومك خايم،  
و مى دسان تى قدس الاقداس\* طرف دراز كونم،  
مى ايلتماس ايځگره ي گوش بوكون.

3 مَر شروړ آدماڼ امرأ محكوم نوكون،  
اوشاڼى كى هميشه شرارت كونيدى؛  
كى خوشاڼ همساده يان امرأ جه صلح و صفا دم زڼيدى  
ولى بدى اوشاڼ ديل دورون نهه.  
4 اوشاڼ كردكاران و شرارت و اسى، اوشاڼ جزاى فادن  
هطويم جه خاطر اوشاڼ شروړ كاران، اوشاڼ جزاى فادن  
و موجازات بوكون.  
5 جه آ خاطر كى خوداوند كاران محل نوكونيدى،  
و هطويم اون دس كاران،  
پس خودا اوشاڼ جه بين بره  
و هيوخت ده اوشاڼ وينريزانه.

6 موبتبارك ببه خوداوند  
چونكى مى ايلتماس ايځگره ي گوش بوكوده.  
7 خوداوند مى قوت و مى سپره،  
مى ديل اون توكل داره و اون جا يارى فيگيغتم.  
مى ديل شادى جا پوره  
و سروډ امرأ اون ستايش كونم.

<sup>8</sup> خوداوند، خو قوم قوټه

و خو مسح بیوسته پادشأ ره قلهی نجات.

<sup>9</sup> آی خوداوند، تی قوم نجات بدن و تی ارث و میراث مبارک بفرما؛

آشان ره شبان بویو و تا آبد به چان\* سر بنه و ببر.

## خوداوند عظمت اعلام بوکونید

داوود دوعا

29

آی فرشته یان، خوداوند ستایش بوکونید!

اعلام بوکونید کی جلال و قوت، خوداوند شینه.

<sup>2</sup> خوداوند نام جلال ستایش بوکونید!

خوداوند اون شکوه و قدوسی و آسی پرستش بوکونید!

<sup>3</sup> خوداوند صدا، دریا آبآن رو به گوش فارسه؛

خودای جلال صدا، گورخانه مانسته،

خوداوندی کی ایتا عالمه دریا آبآن رو حوضور داره.

<sup>4</sup> خوداوند صدا پور جه قوټه؛

اون صدا پور جه شکوهه.

<sup>5</sup> خوداوند صدا سدر دارآن ایشکنه؛

خوداوند لبنان سدر دارآن نابود کونه.

<sup>6</sup> خوداوند کاری کونه کی لبنان ایتا گوساله مانستن واز واز بوکونه

و «سیریون» کوه ایتا جوان گاب مانستن.

<sup>7</sup> خوداوند صدا آتشی تیرآن اوسه کونه.

<sup>8</sup> خوداوند صدا دشت و بیابان لرزانه؛

خوداوند «قادش» بیابان به لرزه تاوده.

<sup>9</sup> خوداوند صدا پسته کوهی دار و درختان لرزانه

و جنگلان بی ولگ کونه.

اون معبد دورون همه تان فریاد زیندی: «جلال!»

<sup>10</sup> خوداوند طوفانی آب جور نیشته،

خوداوند نیشته، اون پادشأ ایسه تا آبد!

<sup>11</sup> بیه کی خوداوند خو قوم قوت ببخشه؛

بیه کی خو قوم سلامتۍ امرأ برکت فاده.

### خروس خانان وخت، شادی و خوشحالی فارسه

داوود مزموړ. ایتا سرود او زماتی کی معبد خوداوند ره وقف بوکودید.

30 آی خوداوند، تر ستایش کونم،  
چونکی مَر جولف جیگا جا بوجور فاکشهیی،

و وناشتی می دوشمنان می شکست و اسی شادی بوکونید.

2 آی یهوه، می خودا، تی ورجا کومک و اسی ایجگره بزم  
و مَر شفا بدیی.

3 خوداوند، تو می جان مورده یان دنیا جا بیرون فاکشهیی؛  
من گیل جیر شوئون دوبوم ولی مَر زنده بدأشتی.

4 آی تو مام کسانۍ کی خودتان خوداوند بیسپردیدی، اون ره سرود بخانید!  
اون قدوس نام ستایش بوکونید!

5 چونکی اون غیظ ایتا لحظه یه،  
ولی اون لطف تا آخر اینسانان عمر، اوشان امرایه.  
ایتا شب مومکنه گریه زاری امرأ بوگذره  
ولی صُب سر شادی خو دیم نیشان دهه.

6 ولی من، می خاطر جمعی امرأ بوگفتم:  
«هیوخت تکان نوخوړم.»

7 آی خوداوند، او وختی کی تو مَر لطف بوکودی،  
مَر ایتا کوه مانستن قورص و قایم بدأشتی.  
ولی وختی تی دیم جیگا بدیی،  
می دیل ترس دکفته.

8 آی خوداوند، تر دوخانم؛  
تی جا، آی سرور، رحمت خایم.

9 «می مردن و می گیل جیر شوئون  
چی بدرد خوره؟

ینی خاک تر ستایش کونه؟  
و تی وفاداری جا خبر دهه؟

<sup>10</sup> خوداوندأ، گوش بدن و مَر لطف بوکون؛  
آی خوداوند، می یار و یاور بوبو!

<sup>11</sup> تو کاری بوکودی کی بجای گریه زاری، رقص بوکونم؛  
می عزاداری لیباس می تن جا بیرون باوردی  
و شادی امرأ مَر بیوشانهیی.  
<sup>12</sup> هَنَ و آسی می دیل و وجود امرأ تره سرود خانم و ساکیت نیسم.  
آی یهوه، می خودا، تر تا ابد شوکر کونم!

دوعا کودن، دوشمنان دس جا خلاص بوستن و آسی  
پيله رهبر و آسی کی سرود خانان هیدایت کونه. داوود مزموړ.

**31** آی خوداوند، تر پناه باوردم،  
ونال هیوخت خجالت زده بیم.

تی عیدالت و آسی مَر خلاص کون.  
<sup>2</sup> می گب گوش بدن،

هر چی زودتر می نجات و آسی بیا؛  
می امنیت و آسی صخره بوبو  
و ایتا قایم قلعه کی مَر نجات بدی.

<sup>3</sup> رأس رآسی کی می صخره و قلعه تویی،

پس تی نام و آسی مَر هیدایت و رهبری بوکون.  
<sup>4</sup> مَر جِه او دامی کی می رأ دورون جیگا بدهیدی بیرون باور،  
چره کی تو می پوشت و پناهی.

<sup>5</sup> می روح تی دس ایسپارم،  
تو مَره فدیہ فادهیی، آی یهوه، خودایی کی امین ایسی.

<sup>6</sup> من جِه اوشانی کی بی ارزش بُتآن پرستش کونیدی، نیفرت دارم؛  
من، می خودای توکل دارم.

<sup>7</sup> تی موحب و آسی شادی و خوشحالی کونم،  
چونکی می موصیتان بیدهیی

و جِه سختی یانی کی می جان بدرد باورده، و أخبری.  
<sup>8</sup> مَر دوشمن دس نیسپاردی

بلکی ایتا خوروم جاجیگا سر بیا بدآشتی.

9 آی خوداوند، مَر لطف بوکون،  
چونکی تنگنا دورونی ایسم؛  
می چومان غم و غورصه جا ضعیف بوستید،  
و هطویم می جان و بدن،  
10 چره کی می زندگانی، غم و غورصه و آسی بسر بامو،  
و هطویم سالانی کی درد و ناله دارم.  
می گونایان و آسی قوتی مره نمأنسته،  
می خاشان پوچ بوستید.

11 تومام می دوشمنان ورجا روسوا و سربجیر ببوستم  
و هطویم ویشتر می همساده یان ورجا.  
می رفقان می جا ترس و وحشت دآریدی؛  
هر کی مَر بیرون دینه می جا دوری کونه.  
12 ایتا مُرده مأنستن جه خاطر شوم؛  
ببوستم ایتا بشکفته کوزه مأنستن.  
13 چونکی ایفترای خیلی یان جا ایشتاوم  
و جه هر طرف ترس و وحشت نهه؛  
همدیگر امرأ نقشه کشیدی  
و قصد کوشتن مَر دآریدی.

14 ولی من تر توکل دارمه، آی خوداوند  
و گم: «تو می خودایی.»  
15 می وخت و زمان تی دس دورون نهه؛  
مَر می دوشمنان دس جا، و جه اوشانی کی مَر آزار رسآنیدی، خلاص کون.  
16 تی دیم نور تی خدمتگوزار سر روشن کون  
و تی موجب دورون مَر نجات بدن.  
17 آی خوداوند، ونال خجالت زده بیم،  
چونکی تر دوخانم؛  
ببه کی شرور آدمان خجالت زده بیید  
و جهندم بیشید خاموش بید.  
18 ببه کی اوشان لبان کی دورغ گه دؤسته ببه

کی غرور و تهمتِ امرأ دوروستکارِ آدمائِ ضد گولاز کونیدی.

<sup>19</sup> چقدر زیاده تی نیکویی  
کی اوشائِ ره کی تی جا حساب بریدی تلنبارِ کودی، او نیکویی کی  
فادی اوشائِ ره کی تر پناه باوردیدی  
و آدمائِ چومائِ جُلُو بجا آوری.  
<sup>20</sup> آدمائِ بد نقشه یائِ و آسی  
اوشائِ تی قایم کوده جیگا دورون، او جایی کی تو ایسائی، جیگا دیهی؛  
اوشائِ زخمِ زوئِ و آسی  
تی خیمه دورون محافظت کونی.

<sup>21</sup> موتبارک ببه خوداوند  
چونکی خو موحبتِ ایجوری عجیب و عظیم مَر آشکارِ کوده  
او وختی کی ایتا شازِ دورون دشمن مَر محاصره بوکوده بو.  
<sup>22</sup> ولی من ترس و هولِ امرأ بوگفتم:  
«خودایا، تی چومائِ جا دکفتم!» ولی بازین کی تی جا کومک بخاستم،  
می ایجگره ایلتماسِ بیشتاوستی.

<sup>23</sup> آی تومام کسانِ کی شمَر به خودا بیسپردیدی  
اون دوس بدآرید!  
خوداوند، خودش وفادارائِ حفظ کونه،  
ولی مغرورِ آدمائِ تومام کردکارائِ جزای فاده.  
<sup>24</sup> قوی ببید، شیمی دیلم قورص بدآرید؛  
آی تومام کسانِ کی خوداوند رافا ایسآید!

گونایانِ ببخشه بوستن امره شادی آورده

داوود قصیده، یاد دکنِ و آسی

32 خوشا بحال کسی کی اون نافرمانی ببخشه بیوسته  
و اون گونه بیوشانه بیوسته.

<sup>2</sup> خوشا بحال کسی کی خوداوند اون گونایِ بحیساب ناوره،  
و مکر و حيله اون روخ میان ننه.

3 وختی ساکیت ایسه بوم،  
 کړا څه بین شوئون دوبوم  
 څه آ خاطر کی توماږ روز څه دیل ایجگره زهیم.  
 4 چونکی تی دسان شبنده روز می سر نهه بو و مر تنبیه کودن دیبی؛  
 جوری بپوسته بوم کی  
 توماږ می وجود خوشک بپوسته بو  
 تابستان گرما مانستن. سیلاه\*

5 بازین می گونای تی ورجا ايعتراف بوکودم  
 و می کردکاران تی ورجا جیگا ندم  
 و بوگفتن: «می سرکشی خوداوند ورجا ايعتراف کونم.»  
 بازین تونم می گونای ببخشه یی. سیلاه

6 هنّ و اسی همه تا کسان کی همیشه تی جا پیروی کونیدی  
 و استی تا او زماتی کی وخت داریدی تی ورجا دوعا بوکونید؛  
 هر چقدم سیل و طوفان بایه  
 هیچ بلایی اوشان فترسه.  
 7 تو می پناهگاهی،  
 مر سختی جا حفظ کونی  
 و مر فریاد نجات مره دوره کونی. سیلاه

8 خوداوند فرمایه: «تر دانایی فادم و هو راهی کی و استی بیشی تر هیدایت کونم،  
 هطوبی کی می چومان تر فندره، تر نصیحت کونم.  
 9 اسب و قاطر مانستن بی فام نوأ بوستن  
 کی اوشان مهار کودن و اسی، اوشان دهن افسار دودیدی  
 وگر نه تی ورجا ناییدی.»

10 شرور آدمان غم و غورصه زیاده  
 ولی اوشانی کی خوداوند توکل بدایید  
 اون موحت اوشان توماږ وجود گیره.

\* ۴:۳۲ هطو کی دانیمی، توماږ مزامیر بصورت شعرا یا سرود بینویشته بپوستیدی و کلمه ئ «سیلاه» زبان عبری دورون ایحتمالا به معنی ایتا مکث سازان موسیقی و اسی موقع اجرای سرود بو.

<sup>11</sup> آی خوروم آدمآن، در خوداوند شادی بوکونید و خوش ببید، کسانئی کی شیمی دیل صافه، خوشی امرأ فریاد بوکونید.

خوداوند چومان کسانئی فندره کی اون جا حساب بریدی

**33** آی دوروستکار آدمآن، خوداوند ره، شادی امرأ آواز بخانید!

<sup>2</sup> خوداوند بربط امرأ ستایش بوکونید!

چنگ ده تاز مره اون ره آهنگ بزید!

<sup>3</sup> خودا ره تازه سرود بخانید!

خوروم ساز بزید، آهنگ بولند امرأ.

<sup>4</sup> چره کی خوداوند کلام راست و دوروسته، و اون همه تا کاران وفاداری امرأیه.

<sup>5</sup> اون، عدل و اینصاف دوس داره؛

دونیا خوداوند موجب جا پوره.

<sup>6</sup> آسمانان، خوداوند کلام امرأ چاکوده ببوستید و توما آسمان ستاره یان، اون دهن نفس امرأ.

<sup>7</sup> خوداوند، توما دریا آبآن سربسر جم کونه؛

و جولف آبآن ایتا جا تلنبار کونه.

<sup>8</sup> توما دونیا مردومان، خوداوند جا حساب ببرید،

توما مردومانی کی زمین سر زندگی کونیدی، اون حورمت بنید.

<sup>9</sup> چره کی اون بوگفته و ببوسته.

امر بفرمأسته، و برپا ببوسته.

<sup>10</sup> خوداوند، قومآن نقشه یان باطیل کونه؛

اوشآن بد نیتان جه بین بره.

<sup>11</sup> ولی خوداوند نقشه یان تا ابد خو جا سر نهه

و اون دیل فیکر توما نسلآن میآن.

<sup>12</sup> خوش بحال قومی کی یهوه اوشآن خودایه،

او مردومانی کی خودا خو ارث و میراث و اسی اینتخاب بوکوده!

<sup>13</sup> خوداوند آسمان جا فندره

و توماڻ آدمي زادان دينه؛  
 14 جِه خو جاجيگا دورون فندره،  
 توماڻ مردوماني کي زمين سر زندگي کونيدی،  
 15 خودايي کي توماڻ اوشان ديلاڻ خلق بوکوده  
 و جِه هر کاري يم کي بوکونيد، وَاخبره.

16 ايتا پادشاي، اون پيله لشکر نجات نده  
 و ايتا پالوانم، اون زور و بازو خلاص نوکونه.  
 17 اسب اوميد دُوستن، پيرو دُوستن ره هچين بيخوده،  
 چره کي خو زور و قوت امرأ نتانه کسي نجات بده.  
 18 راس راسي خوداوند چومان کساني فندره کي اون جا حيساب بریدی،  
 اوشاني کي خودا موحبت اوميد داریدی،  
 19 کي اوشان جان مرگ جا نجات بده  
 و اوشان قحطي موقع زنده بداره.

20 امان خوداوند رافا ايسايم؛  
 اون امي يار و ياور و امي سپره.  
 21 امي ديل اون واسي شادي کونه  
 چونکي اون موقدس نام توکل داريمي.  
 22 اي خوداوند، تي موحبت امي امرأ بمانه  
 هوطو کي امان تر اوميد داريم!

### وَأَچیشيد و بیدينيد کي خوداوند نیکويه

داوود مزبور، او وختي کي آيملک ورجا خوره به ديوانگي  
 بزه تا کي اون بيرون کوديدی و اونم خو راي بيگيفته بوشو\*.

34 خوداوند همه وخت موبارک خانم؛  
 اون ستايش کودن هميشه مي زوان سر نهه.

2 مي وجود خوداوند واسي افتخار کونه؛

فقيران بيشتاويد و شادي بوکونيد.

3 مي امرأ خوداوند جلال بدید،

اون نام همدیگر امرأ بولند کونيم!

- 4 خوداوند دوخادم و می جواب بده؛  
اون مر تومام می ترسان جا خلاص كوده.  
5 اوشانی کی خودای فندریدی، اشان دیم نور واره؛  
و اوشان رو هیوخت شرمندہ نیہ.  
6 من فروتنی امرأ ایجگرہ بزم و خوداوند می صدای بیشتاوستہ  
و مر تومام می سختی یان جا نجات بده.  
7 خوداوند فرشته اوشانی کی خودا جا حیساب بریدی، دور و ور ایسه  
و اوشان نجات دہہ.

- 8 و اچیشید و بیدینید کی خوداوند نیکویہ؛  
خوش بحال اونی کی خودا ورجا پناه برہ!  
9 آی خوداوند موقدس آدمان، خودا جا حیساب ببرید،  
چره کی اوشانی کی اون جا ترسیدی هیچی کم و کسری ناریدی.  
10 جوان شیران موحتاج بیدی و اوشان ویشتا کونہ  
ولی اوشانی کی خودا دونبال گردیدی، خوروم چیزان جا هیچی کم ناریدی.

- 11 آی زاکان، بایید می گبان گوش بوکونید،  
کی خوداوند جا حیساب بردن شمر یاد بدم!  
12 کیسه کی حیات ناجہ دآره  
و دوس بدآره ایتا عالمہ خوروم روزان زندگی بوکونہ؟  
13 تی زوان بدی جا دور بدآر  
و تی لبان گول زن جا.  
14 بدی جا رو واگردان و خوروم کاران پیش بیگیر،  
آرامش ره وامج و اون دونبال بویو.  
15 خوداوند چوم، پارسا آدمان فندره  
و اون گوش، اوشان کومک ایجگرہ صدای ایشتاوہ.  
16 ولی خوداوند، خو روی بدکاران جا واگردانه  
کی اوشان نام و نیشان زیمین جا اوسانه.  
17 دوروستکار آدمان ایجگرہ زنیدی و خوداوند ایشتاوہ؛  
اوشان جه تومامی اوشان سختی یان آزاد کونہ.  
18 خوداوند دلیل بشکفته آدمان ورجا ایسه  
و کسانیی کی خوشان اومید جه دس بدییدی، نجات دہہ.

- <sup>19</sup> دوروستکار آدم زیاد سختی کسه  
ولی خوداوند اونَ تومام سختی یانَ جا خلاص کونه؛  
<sup>20</sup> تومام اونَ خاشانَ حفظ کونه،  
ونالہ ایتا دانہ یم بشکفہ.  
<sup>21</sup> شرارت، شرور آدمَ هلاک کونه  
و دوروستکار آدمَ دوشمنانَ محکوم بیدی.  
<sup>22</sup> خوداوند خو خدمتگوزارانَ جانَ نجات دہہ؛  
هر کی اونَ ورجا پناه بیرہ، هیوخت محکوم نیہ.

### خوداوند، کی ایسہ تی مانستن؟

داوود مزبور.

- 35** آی خوداوند، به ضدّ اوشانی بوبو کی به ضدّ من ایسیدی،  
و جنگ بوکون کسانِ امرأ کی می مره جنگیدی.  
<sup>2</sup> تی کوجه سپر و پیلہ سپر اوسان؛  
می کومک ره ویریز.  
<sup>3</sup> تی نیزہ راست کون  
رای دود اوشانی ره کی مرّ دونبال کونیدی.  
می جانَ بوگو:  
«تی نجات منم»

- <sup>4</sup> اوشانی کی خاییدی مرّ بوکوشید  
شرمندہ و خجالت زدہ بیبید؛  
اوشانی کی مره نقشہ کشیدی  
واگردید و روسوا بیبید!  
<sup>5</sup> هچین کولوش مانستن بیبید باذ ورجا،  
هطوبی کی خوداوند فرشته اوشان دور کونه؛  
<sup>6</sup> اوشان رایان لیز و تاریک بیہ،  
هطوبی کی خوداوند فرشته اوشان دونبال کونه.  
<sup>7</sup> چره کی هچین می رأ سر، دام جیگا بدہ بیدی  
کی اون بیخودی می کوشتن و اسی بکنده بید.  
<sup>8</sup> بیہ کی ناستہ بو هلاک بید  
و هو دام دورون کی مره جیگا بدہ بیدی، گیرفتار بید؛

بہ اوں دورون دکفید و جہ بین بیشید.

<sup>9</sup> او وخت می جان خوداوند و اسی شادی کونہ

و اوں نجات و اسی یم ذوق کونہ.

<sup>10</sup> تو ماں می عوصم و اعضا گہ:

«ای خوداوند، کی ایسہ تی مأنستن؟»

تو کی ستمکش آدم جہ خودش قویتر آدم دس جا خلاص کونی،

و فقیر و ستمکش آدم جہ دس اوئی کی خایہ اوشان مال و منال بدوزانه.»

<sup>11</sup> شاهدانی کی اشان دیل سیاه دمرده ویریزی؛

چیزانی می جا و ازخواست کونیدی کی من خبر نارم.

<sup>12</sup> می خبی بدی امرأ جواب دیهیدی

و می دیل و جان ناامید بہ.

<sup>13</sup> ولی او وختی کی اوشان ناخوش احوال بید،

من عزاداری لباس دوکودیم،

روزہ گیفتن امرأ مر فروتن چاکودم.

وختی می دوعا بی جواب و اگر دستی،

<sup>14</sup> او کسی مأنستن ماتم گیفتم کی خو رفیق و براڑ رہ ماتم گیرہ.

او کسی مأنستن کی خو ماڑ رہ گریہ و زاری بوکونہ

آن همه غم و درد و اسی نتأنستیم می سر راست کونم.

<sup>15</sup> ولی او وختی کی بکفتم، اوشان شادی امرأ همدیگر مرہ جم بوستید؛

رذل آدمأنم می دور و ور جم بوستید،

و کسان کی نشأختیم بدون آنکی ایتا پیچہ بئسید، مر تیکہ پارہ کودیدی.

<sup>16</sup> نجسٹ آدمأن مأنستن کی مهمانی یان دورون مردومان دس پر گیریدی،

می و اسی غیظ امرأ خوشان گازان سر بسر سابسیدی.

<sup>17</sup> ای خوداوند، تا کی خایی فندری؟!

می جان اشان حملہ جا نجات بدن،

و می زندگی جہ شیران دهن.

<sup>18</sup> پیله جمعیت دورون تر شوکر کونم؛

ایتا عالمہ مردومان میان تر ستایش کونم.

<sup>19</sup> ونال می خیانتکار دوشمنان

می ضد شادی بوکونید  
 و اوشانی کی بیخودی می جا نیفرت دأریدی  
 مَر رخنَ گیریدی، همدیگر چشمک بزید.  
<sup>20</sup> چره کی صلح و صفا امرأ گب نزیدی  
 بلکی اوشانی ره کی آسرزیمین دورون آرام زندگی کودن دریدی  
 جوفت و کلکْ امرأ نقشه کشیدی.  
<sup>21</sup> خوشآن دهنْ می و آسی وازْ کونیدی و گیدی: «هه هه!»  
 امی چومانْ امرأ بیده ییمی.»

<sup>22</sup> آی خوداوند، تو آ ایتفاقانْ بیده یی،  
 ساکیت نوأ بوستن!  
 آی سرور، می جا دور نوأ ایسن!  
<sup>23</sup> ویریز، می جا دفاع بوکون!  
 آی خودا، می سرور، می دادْ فارس!  
<sup>24</sup> آی یهوه، می خودا، تی عیدالتْ و آسی می حقْ فیگیر؛  
 ونأل می ضد شادی بوکونید.  
<sup>25</sup> ونأل خوشآنْ دیلْ میانْ بیگید: «اها، امی ناهه ی فارسه ییم!»  
 ونأل بیگید: «اونْ دوروسته فُورستیم!»

<sup>26</sup> اوشانی کی می موصیبتْ و آسی شادی کونیدی  
 خودشان، شرمند و خجالت زده بیید؛  
 اوشانی کی خوشآنْ می جُلُو گولاز کونیدی  
 شرم و روسوایی اوشانْ لباسی به کی دوکونیدی.  
<sup>27</sup> ولی اوشانی کی دوس دأریدی می بی گوناھی ثابت به  
 ایجگره امرأ شادی بوکونید و خوشحال بیید.  
 همه تا زما ت بیگید: «چقدر بوزرگه خوداوندی  
 کی خو خادمْ جان ساقی و خوشبختی جا لذت بره.»  
<sup>28</sup> می زوان تی عیدالتْ اعلام کونه،  
 و توما م روز تر ستایش کونه.

### خودايا، تی موجب چقدر ارزش دأره

پيله رهبر و آسى كى سرود خأنان هيداييت كونه. داوود مزموړ، خوداوند خدمتگوزار.

**36** نافرمانى، سرور آدَم ديل دورون اوڼ امرأ گب زنه؛  
خودا جا ترستن اوڼ ره هچين بيخوده.

<sup>2</sup> چونكى انقده خوږه گولاز كونه

كى نتأنه خو گونائى بفأمه و اوڼ جا بيزار ببه!  
<sup>3</sup> اوڼ دهن گبان شرارت و فريب دښته؛

عاقلى و خوروم كارأڼ جا دس بكشه.

<sup>4</sup> خو رخت خواب دورونم شرارت ره نقشه كشه؛

خوږه تاوده كچ رايان دورون؛

خو ديم شرارت جا وانگردانه.

<sup>5</sup> آى خوداوند، تی موجب بوجورترين آسمانان سر فارسه  
و تی وفادارى ابرأڼ جور!

<sup>6</sup> تی عيالت، كوۀ مانستن سر به فلک فأكشه

و تی حوكمآن، دريا پيله جولف جاجيگأيان مأنه.

تویی، آى خوداوند، كى اينسان و حيوان نجات ديهی.

<sup>7</sup> خودايا، تی موجب چقدر ارزش دأره!

آدمي زادهيان تی پر بال سایه جبر پناه گيریدی.

<sup>8</sup> تی خانه فراوان نعمتان جا ستر بیدی،

و آبی كى تی گوارا چشمه جا دأره اوشان فادی بوخوريد.

<sup>9</sup> چونكى تی ورجأ چشمه ئ حیات نهه،

و تی نور دورونه كى نور دينیمی.

<sup>10</sup> وهل تی موجب اوشانی ره كى تر شناسیدی دوام بدأره

و تی عيالت، راست ديلاڼ ره.

<sup>11</sup> نوكونه مغرور آدمآن مَر لغد دمچ بوكونید

يا كى شروران دس مَر فراری بده.

<sup>12</sup> بيدین بدكاران چوطویی بكفتیدی؛

اوشان تاوده يیدی خاک سر و ده نتأندی ويريزید!

خودا، اوشانی کی خوشآن به اون بیسپردیدی، ترک نوکونه

داوود مزموور

37 شرور آدمآن و آسی، حرص و جوش نوأ خوردن،  
و بدکارآن و آسی حسودی نوکون.

<sup>2</sup> چونکی واش مأنستن زود دوچلکیدي  
و سبز گیاه مأنستن خوشک بیدی.

<sup>3</sup> خوداوند توکل بوکون و حُبی بوکون؛

او زیمین دورون کی تر فادم، بئس و امنیت امرأ زندگی بوکون!  
<sup>4</sup> خوداوند جا لیدت ببر،

و اون، تی دیل مراد تر فاده.

<sup>5</sup> تی رأی خوداوند بیسپر،

و اون توکل بوکون، اون خو کار کونه.

<sup>6</sup> اون تی دوروستکاری نوأ مأنستن روشن کونه،  
و تی اینصاف زواله دم آفتاب مأنستن.

<sup>7</sup> خوداوند ورجا آرام بوبو،

و صبر امرأ اون رافا بئس!

جَه خاطر اوشانی کی خوشآن کردکارآن دورون موفق ایسیدی

و خوشآن شرور نقشه یان عملی کونیدی،

حرص و جوش نوأ خوردن.

<sup>8</sup> تی خشم جُلوی بیگیر و غیظ جا دوری بوکون!

حرص و جوش نوأ خوردن کی خو دونبالسر فقط شرارت آورہ.

<sup>9</sup> چونکی شرور آدمآن جَه بین شیدی

ولی اوشانی کی خوداوند رافا ایساییدی زیمین ارث بریدی.

<sup>10</sup> ایتا مدت زماتی کی بوگذره، ده هیچ شرور آدمی باقی نمأنه؛

هر چی یم کی اون و أمجی، اون نیسه.

<sup>11</sup> ولی فروتن آدمآن زیمین ارث برید،

جان ساقی و برکت فراوانی جا لیدت بریدی.

<sup>12</sup> شرور آدمآن، دوروستکار آدمآن ره نقشه کشیدی

و اوشآن و آسی خوشآن گازان سربسر ساییدی.

<sup>13</sup> ولی خوداوند شرور آدم ره خنده دشکنه

چونکی دئن دره کی اوڻ روز فآرسه.  
 14 شروڙ آدمآن خوشآن شمشیر غلاف جا بیرون آوری  
 و خوشآن کمان فاکشیدی  
 کی فقیرآن و ستم کش آدمآن بیجیر تاودید  
 و اوشانی کی راسٹ رائی شیدی بوکوشید.  
 15 ولی اوشآن شمشیرآن، خودشان دیل دورون شه  
 و اوشآن کمانآن ایشکفه.  
 16 ایتا دوروستکار آدم ایتا پیچه مال و منال  
 خیلی بهتر جه شروڙ آدمآن پیلہ ثروته؛  
 17 چره کی شروڙ آدمآن بازو ایشکفه  
 ولی خوداوند، دوروستکار آدمآن پوست و پناهه.

18 خوداوند، پرهیزکار آدمآن روزآن جا وأخبره  
 و اوشآن ارث همیشه باقی مآنه.  
 19 وختی کی اوشآن بلا فٹرکه، سر بیجیر نییدی؛  
 قحطی و ختم ستر بیدی.  
 20 ولی شروڙ آدمآن هلاک بیدی،  
 و خوداوند دوشمنآن، صارا قشنگ گولآن مآستن جه بین شیدی،  
 هطویم دود مآستن محو بیدی.  
 21 شروڙ آدم قرض فیگیره، وأنگردانه  
 ولی دوروستکار آدم دس و دیلبازی آمرأ بخشه.  
 22 اوشانی کی خوداوند برکت فآده، زیمین ارث بریدی  
 ولی اوشانی کی خودا لعنت بوکونه، جه بین شیدی.

23 آگه خوداوند آدم رائی خوش بدآره،  
 اوڻ قدمآن قایم کونه؛  
 24 اگریم بکفه، زیمین سر دراز نیبه  
 چونکی خوداوند اوڻ دس گیره.  
 25 من جوان بوم، هسأ ده پیر بوستم  
 ولی هیوخت دوروستکار آدمی نیدم کی خودا اوڻ به حال خودش بنه بی  
 و نه آنکی اوڻ زاکان گدائی ایتا لقمه نان ببوسته بید.  
 26 اون همیشه دس و دیل بازه و دیگرآن قرض فآده  
 و اوڻ زاکان دیگرآن ره برکت بیدی.

27 تي ديمَ بدي جا وَاگردَان و خُبي بوكون؛  
بَازين تا ابد زندگي كونيدى.

28 چره كي خوداوند عيدالت دوس دَاره  
و اوشَانِيئَ كي خوشَان به اون بيسپرديدي ترك نوكونه.  
هميشه اوشَان موحافظت كونه

ولى شروران نسل جِه بين شه.  
29 دوروستكار آدَمَان زيمين ارث بريدي  
اون دورون تا ابد زندگي كونيدى.

30 دوروستكار آدَم دهن، حكمت جا گه  
و اون زوان عيدالت امرأ گب زنه.  
31 خو خدا شريعت خو ديل دورون دَاره،  
و اون پا ليز نوخوره.

32 شرور آدم دوروستكار ره كمين كونه،  
خَايه اون بوكوشه.  
33 ولى خوداوند، دوروستكار آدَم اون دس نيسپره  
وختي يم كي موحاكمه بيه، خوداوند وناله محكوم بيه.

34 خوداوند رافا بئس، اون را و روش حفظ بوكون  
كي زيمين وارث بوستن امرأ تر سربولند كونه  
و تي چومان امرأ ديني كي شرور آدَمَان چوطوي جِه بين شيدى.

35 ايتا شرور ستمگر مرداك بيدم  
كي محلى سبز دار مانستن قد كشتن دوبو.  
36 ولى چقدر زود جِه بين بوشو، هيچي اون جا باقي نمائسته؛  
هر چي يم اون وَاْمختم، پيدا نبوسته.

37 بي عيب و ايراذ مرداك بيدين و راست ديل آدم فندرا!  
چونكي اون آخر عاقبت همه جوره سلامتى امرأيه.

38 ولى گوناهاكار آدَمَان همه تان نابود بيدي  
و شرور آدَمَان آخر عاقبت هلاкте.

<sup>39</sup> دوروستکار آدماڻ نجات، خوداوند جا فارسه؛  
اون، سختی اڻ موقع اوشاڻ قلعه ايسه.  
<sup>40</sup> خوداوند اوشاڻ کومک کونه و خلاص کونه؛  
اوشاڻ شرور آدماڻ دس جا آزاد کونه و نجات دهه،  
چونکی اوشاڻ خوداوند ورجا پناه بریدی.

آی خوداوند، مَر تنها نوأ نهن

داوود مزموړ، یادگاری ره.

**38** آی خوداوند، مَر تی خشم امرأ و ازخواست نوکون  
و تی غیظ امرأ مَر تنبیه نوأ کودن.  
<sup>2</sup> چونکی تی تیران می جان دورون فرو بوشو دره  
و تی دس می سر تان بوخورده.

<sup>3</sup> تی غیظ و اسی می جان گوشت ساق و سالم نی‌یه؛  
می گونه و اسی، می خاشاڻ دورون هیچ سلامتی وجود ناره.  
<sup>4</sup> می تقصیران می سر جا بوگذشته،  
ایتا سنگین باز مانستن کی می طاقت جا ویشتره.

<sup>5</sup> می حیماقت و اسی می زخماڻ چلک کوده و بو دکفته.  
<sup>6</sup> خم بوستم، بچمستم؛

توماڻ روز، غم و غورصه امرأ را شم.  
<sup>7</sup> می کمر درد جا سوچ کونه  
و می جان ساق و سالم نی‌یه.

<sup>8</sup> می جان بیشکفته و خسته‌یه، له و لورده ببوستم؛  
دیل غورصه امرأ ناله کونم.

<sup>9</sup> آی سرور، توماڻ می دیل ناچه‌یان تی ورجا نهه؛  
می ناله‌یان تی جا جیگا بده نی‌یه.

<sup>10</sup> می سینه دورون می دیل توند توند زنه،  
زور و قوت می جا بوشو،  
می چوماڻم کم سو ببوستید.

<sup>11</sup> می دوست و رفقاڻ می زخماڻ و اسی می جا دوری کونیدی؛

می فک و فامیلانم دور دوران ایسیدی.  
 12 اوشانی کی قصد داریدی مَر بوکوشید، مِرہ دام نیهیدی؛  
 می بدخوایان می هلاکت جا گب زیندی  
 و توماَم روز خیانت کودن ره نقشه کشیدی.

13 من ایتا کَر آدمْ مانم کی نیشتاوه  
 و لالْ آدمْ مانم کی نتانه گب بزنه.  
 14 راس رأسی گم، من ایتا کَر آدمْ مانستن بیوستم کی نیشتاوه  
 و هیچ جوابی اونْ دهنْ دورونی ننه.  
 15 آی خوداوند، تی رافا ایسم؛  
 تو آی سرور، می خودا، می جواب دیهی.  
 16 چره کی بوگفتم: «اگه می پا لغزش بوخوره،  
 ونال اوشان می ضد شادی بوکونید و خوشان گولاز بوکونید.»

17 چونکی نزدیکه بکفم  
 و می درد همیشه می آمرایه.  
 18 می تقصیرانْ ايعتراف کونم؛  
 و می گونایانْ و آسی پریشانم.  
 19 می دوشمنانْ پور جِه زور و قوتیدی،  
 زیاد ایسیدی اوشانی کی بیخودی می جا بیزارید،  
 20 اوشانی کی می خُبی، بدی آمرأ جواب دیهیدی؛  
 جِه آخاطر کی می حقْ سعی آنه کی خوروم کارانْ انجام بدم، مَر بُهتان زیندی.

21 آی سرور، مَر تنها نوأ نهن؛  
 آی می خودا، می جا دور نوأ ایسن.  
 22 هر چی زودتر مَر کومک بوکون،  
 آی خوداوند، کی مَر نجات دیهی!

### می زندگی چقده زود گوذره

پيله رهبرْ و آسی کی سرود خائانْ هیدایت کونه: «یدوتون» ره. داوود مزموَر.

39 بوگفتم: «می رأ و روشن میانی احتیاط کونم  
 کی می زوانْ آمرأ گونه نوکونم؛

تا او زمآتی کی شروژ آدمان می ورجا ایسآیدی،  
 می دهن افسار امرآ دؤسته دارم.»  
 2 ولی وختی ساکیت ایسه بوم،  
 و هیچ خوروم گبی نزهیم،  
 می دیل ویشتر درد بیگفته  
 3 و می وجود دورون می دیل آتش مانستن شواله بزه.  
 وختی فیکر کودیمی، آتش شواله زهی؛  
 بازین می زوان امرآ گب بزم:

4 «آی خوداوند، می مردن وخت، مر وَاخبر کون  
 و می عمر روزان جآیم هطو؛  
 وهل بدانم کی می زندگی چقدر زود گوذره!  
 5 می عمر روزان فقط ایوجب چاکودی،  
 و می زندگی سالان تی چوماں جُلُو هیچه.  
 رآس رآسی هر آدم عمر ایتا آه و دمه؛ سیلاه  
 6 رآس رآسی اینسان ایتا سایه ای مانه کی شوئون و آمون کونه؛  
 هچین بیخودی دیل نیگران به؛  
 مال و منال جم کونه، ولی نانه اون جا کی ایستفاده کونه.

7 «هسا آی سرور، اینتظار چی بکشم؟  
 فقط تر اومید دارم!  
 8 مر جِه همه ای می گونایان نجات بدن،  
 ونال نادان آدمان مر دس پر گیرید.  
 9 من ساکیت ایسه بوم و گب نزهیم،  
 چونکی تو آ بلای می سر باوردی.  
 10 تنبیه می جا دور کون،  
 چونکی تی ضرب دس جیر جِه بین شمه.  
 11 تو اینسان اون گونه و اسی تشر امرآ تنبیه کونی،  
 اون مال و منال بیڈ مانستن خوری.  
 رآس رآسی کی آدم ایتا آه و دم ویشتر نی یه. سیلاه

12 «آی خوداوند، می دوعای بیشتا،  
 می ایجگره صدای گوش بدن،

به مي گريه صدا تي گوش نوأ دؤستن  
 چونكي تي ورجأ ايتأ ميهماَن مانستن ساكن ببوستم،  
 هَچين ايتأ غريبه، توماَم مي آبا و اجداد مانستن.  
<sup>13</sup> تي نيگائ غيظَ امراً مي جا واگردان،  
 كي قبل آنكي بيميرم و آدونيا دورون نيسم، ايوار ده مي لبأَن رو خنده بايه!

### تو مي ياوري و مر نجات ديهي

پيله رهبرِ واسي كي سرود خانأَن هيداييت كونه. داوود مزبور

**40** خوداوند ره خيلي اينتظار بكشم،  
 بازين خو روئ مي طرف واگردانه و مي ايجگره زئن بيشتاوسته.  
<sup>2</sup> اون مر چاه هلاكت جا بيرون باورده  
 و چل گيل جا بيرون فاكشه؛  
 مي پاي بنه صخره سر  
 و مي قدامان موحكم كوده.  
<sup>3</sup> تازه سرود مي دهن ميان بنه،  
 سرودي كي امي خوداي ستايش كونه.  
 خيلي يان دينيدي و ترسیدی  
 و خوداوند توكل كونیدی.

<sup>4</sup> خوشا بحال او كسي كي خوداوند خو تكيه گاه چاكوده  
 و نه مغرور آدمان توجه كونه  
 و نه اوشاني كي بُتانَ دونبال ايسیدی و گومرايیدی.

<sup>5</sup> آي يهوه، مي خودا،  
 چقدر زيادیدی  
 تي عجيب كاران  
 و تي نقشه يان  
 كي امره انجام بده يي؛  
 هيكس نشأ تي امراً موقايسه كودن.  
 اگه بخايم تي كاران واگويا بوكونم و بگم،  
 نشأ اوشان ايشمردن.

<sup>6</sup> قورباني و پيش كشي تي دليل نخواستی،

ولی می گوشانَ وَاَزَ کودی تا کی تی جا ايطاعت بوکونم؛  
 او قوربانئی کی سو جانیدی و قوربانئی کی گوناۛ شینه می جا نخواستی.  
 7 بازين بوگفتم: «هسا دِه باوم!»  
 کيتاَب طوماز دورون می جا بينیويشته ببوسته؛  
 8 آی می خودا، می ناجه آنه  
 کی تی ایرادهی بجا بأورم؛  
 تی شریعت می دیل دورون نَهه.»

9 پيله جماعت دورون تی عیدالت خوروم خبران بوگفتم؛  
 من هیوخت می دهن دئوستم، هوطو کی خودت دانی، آی خوداوند.  
 10 تی عیدالت می دیل دورون جیگا ندم،  
 بلکی تی وفاداری و نجات جا گب بزم  
 و تی موحبت و وفای پيله جماعت ورجا قایم نوکودم.

11 آی خوداوند، تی رحمت می جا دریغ نوکون؛  
 تی موحبت و وفا همیشه مر موحافظت کونه،  
 12 چونکی ایتا عالمه بلا می دور و ور بیگفته دره؛  
 می گونایان آنقدر سنگین و زیاد بوستید کی دِه نتانم بیدینم؛  
 جِه می سر مویان ویشتر بوستید  
 و ضعیف و ناامید بوستم.

13 آی خوداوند، مر تی لطف امرأ نجات بدن؛  
 خوداوندأ، هر چی زودتر مر کومک بوکون!  
 14 اوشانی کی خاییدی مر بوکشید،  
 همه تان شرمنده و خجالت زده ببید؛  
 اوشانی کی آرزو داریدی می روز سیا به  
 پسا پسا بیشید و روسوا ببید.  
 15 اوشانی کی می گیرفتاری و اسی خنده دشکنیدی،  
 شرمندگی و اسی حیران بید.

16 ولی اوشانی کی تی دونبال گردیدی  
 همه تان تی وجود و اسی شادی و ذوق بوکونید؛  
 او کسان کی تی نجات دوس داریدی

همه‌تا وخت بيگيد: «خوداوند بوزرگه!»

<sup>17</sup> من ستم بکشه آدم و فقيرم  
ولی خوداوند می و اسی فيکر کونه.  
تو می ياوری و مَر نجات ديهی؛  
ای می خودا، دِتر نوأ کودن!

### خوداوندأ، مَر رحم بوکون

پيله رهبر و اسی کی سرود خأَنَ هيدایت کونه. داوود مزبور

**41** خوش بحال او کسی کی اون ديل و فيکر بيچاره يان ورجا نَهه؛  
خوداوند، سخت روزان دورون اون نجات دهه.  
<sup>2</sup> خوداوند اون جا موحافظت کونه  
و زنده دأره؛

اون، زمين سر موبارک به  
و خوداوند و ناله اون دوشمنان، خوشان ديل ناهه ي فرسيد.  
<sup>3</sup> مريضی وخت، خوداوند اون جان ساقی فاده  
و جه تومام مرضان اون شفا دهه.

<sup>4</sup> بوگفتم: «خوداوندأ، مَر لطف بوکون؛  
شفا بدن مَر، چونکی تی ورجا گوناہ بوکودم!»  
<sup>5</sup> می دوشمنان شرارت امرأ می جا گب زیندی  
و گیدی: «کی میره و اون نام اویر به؟»

<sup>6</sup> وختی آيیدی کی مَر بيدینید،  
باطيل گبان زیندی و بدی خوشان ديل دورون پرورش ديهیدی.  
بأزين کی جه می ورجا شیدی، دوواره هو گبان واگويا کونیدی.  
<sup>7</sup> تومام می بد خویان همدیگر امرأ می پوشت سر پیچ پیچ کونیدی  
و شرارت امرأ فيکر کونیدی.

<sup>8</sup> اوشان گیدی: «ناخوشی و بلا اون فترکسته؛  
ده هیوختم جه خو جاجیگا وینریزه.»  
<sup>9</sup> حتی می خوروم رفیق کی اون ايعتماد داشتیم،  
هونی کی می امرأ نان و نمک خوردی،  
مَر خیانت بوکوده.

<sup>10</sup> ولی تو، آی خوداوند، مَر لطف بوکون؛  
مَر ویریزان تا کی اوشانْ جزای فادم.

<sup>11</sup> دأنم کی می جا راضی ایسی،  
چره کی هیوخت و نالی می دوشمن ایجگره بزنه کی می جا پیروز بوسه.

<sup>12</sup> تو، می صاف و صادقی و آسی، می هوای داری  
و تا ابدم مَر تی ورجا داری.

<sup>13</sup> موتبارک ببه یهوه، ایسرائیلْ خودا  
جَه اوّل تا آخر.  
آمین! آمین!

### دومی کیتاب

#### آی می جان، چره دیل دمرده بیوستی؟

پيله رهبرْ و آسی کی سرود خانانْ هیدایت کونه. قورخ پسرانْ قصیده، یاد دئنْ و آسی

**42** هوطو کی آهو، روخانْ آبْ و آسی شوق و ذوق دأره،  
هو جورم، آی خوداوند، می دیل و جان خیلی تی و آسی ایشتیاق دأره.

<sup>2</sup> می دیل و جان خودا ره تشنه، تشنه ئ خودای زنده!

کی تأنم اونْ ورجا بشم و خودا دیمْ بیدینم\*؟  
<sup>3</sup> می روز و شبْ غذا بیوسته می چوماْ ارسو،

چونکی توماْ روز مَر واورسیدی: «تی خودا کویه ایسه؟»  
<sup>4</sup> می دیلْ جا ناله کونم

وختی کی گودشته ئ بخاطر اورم  
کی مردوماْ امرأ شویم

و اوشانْ خودا خانه طرف رأنمایی کودیم  
هو طویی کی جشن گيفتیدی

و شوق و ذوق امرأ فریاد زهیدیدی و خودای شوکر کودید.

<sup>5</sup> آی می جان، چره دیل دمرده بیوستی؟

چره می وجودْ میان غم و غورصه دأری؟  
تی اومید به خودا ببه،

چره کی اونْ دوواره ستایش کونم؛

اون می خودایه کی مَر نجات دهه.

6 می جان، می وجود میانی دیل دمرده بیوسته؛  
هَنّ و اسی تَر یاد آورم،  
اردن سرزمین جا و جرمون بولندیان جور،  
و مصعار کوه جا.

7 جولف جیگایان همدیگر خبر دیهدی  
جّه تی جوش و خروش آبشاران؛  
تی موجان و تی سیل آبان  
همه تان می سر جا بوگذشتیدی.

8 روزان خوداوند خو موحبت می سر فوکونه،  
شب کی فارسه اون ره سرود  
خانم،

دوعا کونم خودا ورجا کی مَر عمر و زندگانی فاده.

9 خودای کی می صخره یه گمه:

«چی و اسی مَر جّه خاطر بیردی؟  
چره و استی می دوشمن ظولم و ستم و اسی  
می روزگار سیا بیه؟»

10 می دوشمنان طعنه می جان خاشان بشکنه،  
چره کی تومام روز مَر و اورسیدی:  
«تی خودا کویه ایسه؟»

11 آی می جان، چره دیل دمرده بیوستی؟

چره می وجود میان غم و قورصه داری؟  
تی اومید به خودا بیه،

چره کی دوواره اون ستایش کونم؛  
اون می خودایه کی مَر نجات دهه

تی نور و حقیقت اوسه کون

43 خودایا، می داد فارس،  
ویریز و می حق خودا نشناس قوم جا فیگیر؛  
مَر دورو و ظالم آدمان دس جا نجات بدن!

<sup>2</sup> چونکی تو خودایی ایسی کی اون پناه برم؛  
چره مَر وَل کودی؟

چره وأستی دوشمن ظولم و ستم وأسی  
می روز سیاه ببه؟

<sup>3</sup> تی نور و حقیقت اوسه کون

تا کی مَر هیدایت بوکونید

و مَر بأورید به تی موقدس کوه، تی خانه جاجیگایی کی ایسایی.

<sup>4</sup> بازین خودا قوربانی جاجیگا شم،

خودایی ورجا کی می شادی و دیلخوشی یه؛  
و تر، آی خودا، می خودا،  
بربط امرأ ستایش کونم.

<sup>5</sup> آی می جان، چره دیل دمردہ بیوستی؟

چره می وجود میان غم و قورصہ داری؟  
تی اومید به خودا ببه،

چره کی دوواره اون ستایش کونم،  
اون کی می خودایه و مَر نجات دهه.

### دوعا محافظت ره

پبله رهبر وأسی کی سرود خائن هیدایت کونه. قورخ پسران قصیده، یاد دتن وأسی

**44** خودایا، آمی گوشان امرأ بیشتاوستیم؛  
آمی آبا و اجداد امرأ بوگفتیدی

کی اوشان قدیمی زماٹ دورون،

هو وخت ایام چی کارانی بوکودی.

<sup>2</sup> تو، تی دس امرأ بُت پرست قومان ا سرزیمین جا بیرون کودی  
و آمی پتران هویه برقرار کودی؛

خودا نشناس قومان گیرفتار کودی؛

ولی آمی آبا و اجداد عزیز بدهیی و اویه بدأشتی.

<sup>3</sup> چره کی تی قوم، خوشان شمشیر امرأ سرزیمین نیگفتید،

خوشان زور بازو امرأ پیروز نبوستید،

بلکی تی راس دس امرأ بو،

تی بازو و تی دیلم نور

چہرہ کی اوشان مہربانی امرأ نیگاہ کودی۔

- 4 خودایا، تو می پادشایی؛  
فرمان بدن کی تی قوم، ینی یعقوب، پیروز بہ!  
5 تی کومکْ امرأ امی دوشمنانْ شکست دیہیمی؛  
تی نامْ امرأ اوشانیْ کی امرْ فُترکیدی لقد دمچ کونیمی۔  
6 می تیرکمانْ توکل نوکونم  
و می شمشیر مَر پیروزْ نوکونہ؛  
7 بلکی تویی کی امرْ امی دوشمنانْ دسْ جا خلاصْ کودی،  
و امی بدخایانْ سرْ بیجیر باوردی۔  
8 ہمہ تا زما ت خودایْ ایفتخار بوکودیم  
و تی نامْ تا ابد ستایش کونیم۔ سیلاہ

- 9 ولی ہسا تو امرْ تی جا دورْ کودی و روسوا بوکودی؛  
دہ امی لشکرْ ہمراہی نوکونی۔  
10 تو کاری بوکودی کی امانْ دوشمنانْ جُلُو پسأ پسأ بیشیم،  
و امی بدخایانم امی مال و منال غارت بوکودید۔  
11 امرْ کوشتارگاہ گوسفندانْ مانستن چاکودی  
و خودا شناسْ قومانْ میانْ پخش و پلا بوکودی۔  
12 تی قومْ موفت و مجانی بوفروختی  
و اوشانْ فروشْ جا ہیچ سودی نبردی۔  
13 تو وھشتی امی ہمسادہ یانْ امرْ ناسزا بیگید  
و اوشانْ امرْ رخشنْ گیریدی و خندہ دشکنیدی۔  
14 امرْ قومانْ ورجا انگوشت نما چاکودی؛  
اوشانْ امرْ دینیدی و خوشانْ سرْ تکان دیہیدی۔  
15 می روسوایی ہمہ تا زما ت می چومانْ جُلُو نہہ،  
شرم می دیم بپوشانہ،  
16 جہْ خاطرْ اوشانی کی طعنہ زبیدی و ناسزا گیدی  
و جہْ خاطرْ دوشمن و اوشانی کی خاییدی اینتقام فیگیرید۔

- 17 ہمہ یْ اْ ایتفاقانْ امرْ دکفتہ  
با آنکی تر جہْ خاطر نبردہ بیم؛  
و عہد و پیمانیْ کی تو امی امرأ دُوستہ بی، نشکنہ بیم۔

- 18 آمی دیلان وانگردسته بید؛  
 آمی قدمانم تی را جا کج نبوسته بو.  
 19 ولی تو امر بوکوبستی  
 و آمی سرزیمین شالان جاجیگا چاکودی  
 و ظلومات و تاریکی امرأ بپوشانهیی.  
 20 اگه آمی خودا نام امره جأخطر شو بو،  
 اگه آمی دسان ایتا خودای دیگَر طرف دراز کوده بیم،  
 21 ینی خودا وأخب دار نبوستی؟  
 چونکی اون دانه آدم دیل دورون چی گوذره.  
 22 ولی همه تا زمات تی وأسی مرگ طرف شیمی؛  
 و امر کوشترگاه گوسفندان مانستن، بحیساب اوریدی  
 23 آی خوداوند، چره خوفتهیی؟  
 ویریز و امر تا ابد تی جا دور نوکون!  
 24 چره تی دیم جیگا دیهی؟  
 و ظولم و ستمی کی دئن دریم بیاد ناوری؟  
 25 چره کی آمی جان، خاک طرف خم بوسته،  
 آمی شکم زیمین سر بچسبسته.  
 26 ویریز و امر کومک بوکون؛  
 تی موحب وأسی امر نجات بدن!

### خودایا، تی سلطنت تخت همه تا زمات پا بر جا مانه

پيله رهبر وأسی کی سرود خائان هیدایت کونه: «گول سوس»  
 آهنگ امرأ؛ قورخ پسران قصیده یاد دئن وأسی؛ عاشقانه ترانه.

45 خوروم گبان می دیل جا بیرون آیه  
 می نیویشته یان پادشا ره خانم؛  
 می زوان، ایتا ماهر نیویسنده قلم مانه.

- 2 تو تومام آدمان جا قشنگتری  
 و تی لبان جا خیر و برکت بیرون آیه  
 هن وأسی خودا تر تا ابد مووارک بوکوده.  
 3 آی دیلاور، تی شمشیر تی کمر دود

تى جلال و شكوة لباس مأنستن دوكون.  
 4 تى جبروت آمرأ پيروزي مره بتازان جُلُو بوشو،  
 راستى، فروتنى و عيدالتْ وأسى؛  
 ببه كى تى راس دس تر عجيب كاران ياد بده؛  
 5 و ببه كى تى تيچ تيران پادشا دوشمنان ديلْ و آشكافه؛  
 و قومآن تى پا جير بكفيد.

6 آى خودا، تى سلطنت تخت همه تا زمات پا بر جا مانه؛  
 تى پادشايى عصا، عدل و اينصاف عصايه.  
 7 عيدالت دوس دأرى و شرارت آمرأ دوشمنى دأرى؛  
 هنْ وأسى خوداوند، تى خودا، تر ويشتر جه تى همرديفان  
 شادمانى روغنْ آمرأ مسح بوكوده.  
 8 تى توما رخت لباسان مُر و عود و سليخه آمرأ خوشبو ببوسيدى؛  
 جه عاج كاخانْ ميان تاز موسيقى نوأ، تى ديلْ شاد كونه.  
 9 پادشايانْ دوخترآن تى پيله زناكانيدى؛  
 تى راست دس طرف، شهبانو ايسه كى «اوفير» طلا آمرأ چاكون و اكون ببوسته.

10 آى دوختر، بيشتاو و بيدين و تى گوش واز كون؛  
 تى قوم و تى فك و فاميلانْ جه خطر بير،  
 11 تا كى پادشا تى قشنگى وأسى تى خاطرخواه ببه.  
 اونْ ورجا تى سر بيجير باور، چره كى اون، تى سروره.  
 12 صورْ سرزيمينْ آدمآن بازين تر پيش كشى اوريدى  
 و مال و منال دارْ آدمآنم دونبالْ انيدى كى تى رضامندى بدس باوريد.

13 پادشا عروس خو كاخ دورون چقده پور شكوه ايسه؛  
 رخت و لباس كى طلا نخانْ آمرأ بودوخته ببوسته، دو كوده دره.  
 14 اونْ گلدوزى لباسانْ آمرأ پادشا ورجا بريدى؛  
 اونْ باكره نديمه يان اونْ دونبالسر را دكفيدى و پادشا ورجا شيدى.  
 15 اوشانْ شادى و خوشحالى آمرأ اوريدى  
 و شاه كاخ دورون شيدى.

16 آى پادشا، تى مأنستن تى پسرآن تى پثرآن جاجيگا سر نيشينيدى؛  
 بازين اوشانْ سرتاسرْ زيمينْ سر، سرور چاكونى.

17 تی ایسم تومام نسلان میانی زندہ دارم؛  
هَنّ وّ اُسی تومام قومان تر ستایش کونیدی تا کی دنیا دنیایه.

### خودا آمی پوشت و پناهہ

پیلہ رهبر وّ اُسی کی سرود خائن هیدایت کونہ.  
قورخ پسران مزمور. «علاموت» آهنگ امرأ. سرود.

46 خودا آمی قوت و پوشت و پناهہ،  
یار و یآوری ایسه کی سختیائ وخت آمی داد فارسہ.  
2 هَنّ وّ اُسی امان نترسیم، اگریم زمین بلرزہ،  
و کویانم دریا جولف جایان دورون دکفید،  
3 یا دریا اَبان غیظ بیگیرید و جوش و خروش بوکونید  
و کویان اون وّ اُسی به لرزہ دکفید. سیلاہ

4 ایتا روخان نَهہ کی اون اَبان خودا شار آدمان خوشحال کونہ،  
او موقدس شار، کی خودای موتعال خانہ اویہ نَهہ.  
5 خودا هوپہ ایسہ، هیوختم او شار تکان نوخوره؛  
ہمہ تا صُب سر خودا اون کومک کونہ.  
6 قومان شورش کونیدی و حکومتان جہ بین شیدی؛  
خودا خو صدای بولند کونہ و زمین ذوب بہ!  
7 یہوہ، لشکران خودا، آمی امرایہ؛  
یعقوب خودا آمی پیلہ دانہ قلهیہ! سیلاہ

8 بایید خوداوند کاران فندرید  
بایید بیدینید زمین سر، چی عجیب کارانی بوکودہ.  
9 اون، جنگان زمین چار طرف سر خاتمہ دہہ؛  
کمانان ایشکنہ، نیزہیان خورد کونہ  
و اراہیان آتش دورون سوجانہ.  
10 خودا قومان فرمایہ: «آرام بید و بدانید کی من خودایم؛  
قومان میانی موتعال ایسم،  
دنیا دورونی موتعالم.»  
11 یہوہ، لشکران خودا، آمی امرایہ؛  
یعقوب خودا آمی پیلہ دانہ قلهیہ. سیلاہ

## خودا توماڻ دونيا پادشايه

پيله رهبرِ وأسى كى سرود خأَنَ هيدايِت كونه. قورخِ پسرأَن مزمور.

**47** آى همهآ قومأَن، دس كلا بزنيډ؛  
شادى فريادِ آمرأ خودا ورجأ ايځگره بزنيډ!

<sup>2</sup> چونكى خوداآي موعال پور جِه هيبته،

پيله دأنه پادشأ ايسه، توماڻ دونيا مياڻى.

<sup>3</sup> اون، توماڻ قومأَن آمى زيږ دس چأكونه،

توماڻ ميلتأَنم آمى پا جير تآوده.

<sup>4</sup> آمى ارث و ميراثِ اَمِرِه اينتخاب كونه،

ارث و ميراثى كى خو محبوب، يعقوب ره ايفتخار ايسه.

<sup>5</sup> خودا شادى فريادِ مياڻ بوجور بوشو،

خوداوند كرنا صداِ آمرأ بوجور بوشو.

<sup>6</sup> خودا ره سرود خأنيډ! اون ره سرود بخأنيډ!

آمى پادشأ ره سرود خأنيډ! اون ره سرود خأنيډ!

<sup>7</sup> چونكى خوداوند توماڻ دونيا پادشأ ايسه؛

اون قصيدهِ آمرأ ستأيش بوكونيډ!

<sup>8</sup> خودا دونيا قومأَن سلطنت كونه؛

اون خو موقدسَ تختِ سر نيسته.

<sup>9</sup> قومأَن پيله كسأَن جَم بوستيډى،

ايراهيمِ خودا قومَ مأنستن؛

چره كى توماڻ دونيا پادشايأَن خودا شين ايسيدى.

اون پيله دأنه و موعال ايسه.

## خوداوند شأر

سرود. قورخِ پسرأَن مزمور.

**48** خوداوند بوزرگه  
و خيلى زيادِ وأستى اون ستأيش كودن

آمى خودا شأرِ دورون،

و اون موقدسَ كوه سر.

2 صهيون کوه

اون بولندی و آسي قشنگه،  
اون و آسي توما دونيا مردومان خوشحالي کونیدی.  
او پيله پادشا شار  
صفون بوجورترين جاجيگا مانستن ايسه!

3 خودا اون کاخان دورون ايسه،

اون، خوره ايتا پيله قلعه مانستن بشناسانه.

4 دونيا پادشايان کس کس امرأ ايتا ببوستيد

جم بوسيدي تا کی صهيون کوه حمله بوکونيد

5 اما وختی اون بیدهيد، تعجب بوکوديد

و ترس و لرز امرأ بوگوختيد.

6 ترس و لرز اوشان جان دورون دکفته،

ايتا شکمداژ زناک مانستن کی درد امرأ خايه بزايه.

7 تو، آی خوداوند، ترشيش کشتيآن

شرقی باا امرأ دشکن و اشکن بوکودی.

8 هوطو کی بيشتاوسته بيم، امی چومان امرأ بیدهيم

لشکران خوداوند شار دورون،

امی خودا شار دورون،

کی خودا اون پابرجا داره تا دونيا دونيايه. سلاه

9 آی خودا، تی معبد دورون

تی موحب و آسي فيکر کونيم.

10 تر ستايش کودن، آی خودا، تی پيله دانه نام مانستن،

توما زمين جاجيگايان سر فارسه؛

و تی راست دس حوکم کودن ره پور جه عيدالته.

11 صهيون کوه شاد بيه

و يوهودا شاران تی داوريآن و آسي خوشحال بيبيد.

12 صهيون طواف بوکونيد و اون دور تا دور بگرديد!

اون بُرجان بيشماريد.

13 اون سنگران فندريد،

اونّ قلہ یانَ بیدینید و فیکر بوکونید  
تا کی بتانید شیمی زاکانّ ره تعریف بوکونید!  
14 چونکی آ خودا، آمی خودایه، تا دنیا دنیایه،  
اون، تا آمی سر زنده یه امر رهبری کونه.

### چره وأستی روزانی کی بلا فُترکه بترسم؟

پيله رهبرِ وأسی کی سرود خانانَ هیدایت کونه. قورخ پسرانّ مزبور

49 آي توماّم قومان، آ گبانَ بیشتاؤید!  
آي توماّم دنیا مردومان گوش بوکونید،

2 همه ئ آدمی زاد و توماّم آدمان\*

هم مال و منال دار و هم فقیر.

3 می دهن، حیکمت جا گب زنه؛

می دیل فیکر جا فام بیرون آیه.

4 می گوش ایتا مَثَل ایسپارم؛

می معمائی چنگ زَن اَمرا نیشان دهم:

5 چره وأستی روزانی کی بلا فُترکه بترسم؟

او وخت کی خیانتکار آدمان شرارت، مرّ دورّه کونه،

6 اوشانی کی خوشان مال و منال توکل دأریدی

و اوشان جا گولاز کونیدی.

7 راس رأسی هیکس نتانه خو براز زندگی ره قوربانی فاده

و هطویم نتانه اون خون بهایم خودای فاده.

8 چونکی اینسان جان ره قوربانی فادن خیلی گیرانه

هیچ قیمتی یم نشأ اون سر نهن

9 تا اینسان تا ابد زنده بمانه

و گیل جیر نشه.

10 چره کی دِئن دریمی کی حکیم آدمانم میریدی

و احمقان و نادانان، کس کس اَمرا هلاک بیدی

و خوشان مال و منال دیگران ره نیهیدی.

11 «اوشان قبران تا دنیا دنیایه اوشان جاجیگاه

و پوشت در پوشت تا آخر زمات اوپه ايسيدى،  
هر چندم کى خوشان نام خوشان زمينان سر نهيدى.  
12 آدمى زاد خو مال اموال امرأ پابرجا نمأنه،  
حيوانان مانستن کى جه بين شه.

13 ان نادان آدمان آخر عاقبتہ کى خوشان توکل داريدى  
و آدماني کى بعد اوشان اييدى و اوشان بيخودى گب زن جا خوشحاليدى. سلاه  
14 گوسفندان مانيدى کى موردهيان دنيا اوشان ره تعيين ببوسته  
و مرگ، اوشان شبانى کونه.  
صُب سر راست ديلان اوشان حکومت کونيدى  
و اوشان جسدان قبر دورون پوخه،  
دور جه اوشان کاخان.  
15 ولى خوداوند مى جان موردهيان دنيا چنگال جا نجات دهه  
و مر خودش ورجا بره. سلاه

16 وختى دينى اينفر ايتا عالمه مال و منال بدس آورہ  
و خو خانه رنكوآرنگ کونه،  
نوا ترستن!  
17 چونكى وختى کى بيميره، هيچي نتانه خو امرأ بيره  
و اون مال و منال اون امرأ گيل جير نيشه.  
18 هر چقدم او زماتى کى زندهيه خودش خوشبخت بدانہ  
و هر چقدم مردوم اون پيله کس بدانيد و اون قوربان صدقه بيشيد  
19 ولى سرآخر جايى شه کى اون ابا اجداد بوشو،  
کى ده هرگز روشنايى نيدينه.

20 مال و منال دار آدماني کى فام ناريدى  
حيوانان مانيدى کى جه بين شيدى.

خودا داوړه

آساف مزموړ

50 بېهوه، خودای خودايان  
گب زنه و زمين سر آدمان دوخانه

جہ او جایی کی آفتاب دتاوہ، تا او جا کی مغرب بہ.  
 2 جہ صھیون کوہ کی قشنگی میان حرف ناره  
 خودا ظاہیر بہ و خو جلال نشان دہہ.

3 آمی خودا آیہ و ساکت نیسہ؛  
 آتشی کی اوں جلو نہہ، ہمہ چیی فوره و سو جانہ  
 و سنگین توند باد اوں دور و ور زوزہ کشہ.  
 4 آسمان و زیمین دوخانہ

تا کی خو قوم داوری بوکونہ.  
 5 خوداوند فرمایہ: «او کسان کی خوشان مر بیسپردیدی می ورجا باورید،  
 اوشانی کی قوربانی فادن امرأ می امرأ عہد دوستید.»  
 6 آسمانان، خودا عیدالت اعلام کونیدی،  
 چونکی خودا داورہ. سلاہ

7 «آی می قوم، گوش بوکونید تا گب بزمن،  
 آی اسرائیل، تی ضد شہادت دہم.  
 من خودایم، تی خودا.

8 شیمی قوربانی یان واسی نی بہ کی شمر و ازخواست کونم؛  
 توما شیمی سو جانتنی قوربانی یان\* ہمیشہ می چومان جلو نہہ ییدی.  
 9 شیمی خانہ جا مانده نخایم

و ہطویم شیمی طویلہ دورون بوزان،  
 10 چونکی توما جنگل حیوانان می شینیدی

و توما چار پایانی یم کی ہیزاران کویان سر ایسایدی.  
 11 توما پرندیانی کی کویان سر ایسایدی شناسم،  
 و توما صارا حیوانان می شینیدی.

12 اگہ مر ویشتا بوسہ بی، تر وأخبر نوکودیم،

چونکی توما دنیا و ہر چی کی اوں دورون نہہ، می شینہ.  
 13 مگہ من گابان گوشت خورم

یا کی بوزان خون ادوشم؟

14 تی قوربانی یان شوکر کودن واسی خودای تقدیم بوکون،  
 تی نذران خودای موتعال رہ بجا باور؛

15 سخت روزان میانی مر دوخان؛  
 من تر نجات دہم،

\* ۲۰:۸ سو جانتنی قوربانی ایتا قوربانی بو کی حیوان قوربانگاہ سر در حوض خودا کاملاً سو جانہ ییدی.

تونم مَر ستائش کونی.»

- <sup>16</sup> ولی خودا شرور آدَمَ اطوبی گه:  
 «تو چی حقی داری کی می حوکماں جا گب بزنی  
 و می عهد و پیمان بزوان باوری؟  
<sup>17</sup> چره کی می سر برا آوردنْ و اُستی بیزاری و  
 می کلام تی پوشتْ گوش تاودی.  
<sup>18</sup> وختی دوزد دینی، اونْ کردکارانْ قوبیل داری،  
 زناکارْ آدمانْ مرهیم بینیش ویریز کونی.  
<sup>19</sup> تی دهنْ بدی کودنْ ره وارْ کونی  
 و تی زوانم فریب دتنْ ره عادت بدهیی.  
<sup>20</sup> تی براژ ضد نشینی و گب زنی  
 و تی مارْ زاکْ ایفتر زنی.  
<sup>21</sup> آ کارانْ بوکودی و من هیچی نوگفتم؛  
 بازین تی ورجا خیال بوکودی من تی مانستم  
 ولی هسا ده تر وازخواست کونم  
 و تومام تی بد کردکاران تی چوماں جُلُو اورم.

- <sup>22</sup> آی شومانی کی خودای جِه خاطر بریدی، می گبانْ گوش بدید و بفامید،  
 نوکونه کی شمر تیکه تیکه کونم و هیکسم نیسه کی شمر نجات بده.  
<sup>23</sup> اونی کی شوکر کودنْ و اُسی قوربانیانْ فاده  
 می حورمت داره؛  
 اونی کی راست رآی و اُمجه و هوطویی یم زندگی کونه،  
 می راه نجات اونْ نشان دهم.»

### دیلی پاک مَر فادن

پيله رهبرْ و اُسی کی سرود خاَنانْ هیدایت کونه. داوودْ مزموَر، او زماتی کی ناتانْ  
 نبی، بعد آنکی داوود بَتَشَبَع اَمرا بوخوفته بو، اونْ ورجا بوشو.

- 51** خودایا، تی موحبْ و اُسی مَر لطف بوکون  
 جِه خاطر تی ایتا عالمه رحم و مروت،  
 می نافرمانیانْ جِه بین ببر.  
<sup>2</sup> مَر می تقصیرْ جا توما و کمال بوشور

و مَرِ مِي گُونِيَاڻَ جَا پَاڪَ ڪُون.

- <sup>3</sup> چهره ڪي توماڻ مِي نافرمانِي يَاڻَ جَا وَاخيرَم؛  
مِي گُونَايم هميشه مِي چوماڻَ جُلُو ٺَهه.  
<sup>4</sup> تِي ضد گوناہ بوڪوڊم، دوروسته تنها تِي ضد گوناہ بوڪوڊم  
و او ڪاريءَ ڪي تَر بد آيه انجام بڌم.  
هَنَ وَاَسِي هر چي ڪي فرمايِي تِي عيدالتِ اَمْرَايه،  
تِي داوري يَم بي عيب و نقصه!  
<sup>5</sup> رَاسِ رَاسِي ڪي تقصيرڪار بدونيا باموم  
و گوناہڪار بوم جُه او زماتي ڪي مِي مار مَرِ شڪم اوساڏه!  
<sup>6</sup> هَسَا تو موشتاقِ اَنِي ڪي مِي ديل رو راست بيه؛  
مِي باطنِ دورونم مَرِ حڪمت ياد دهِي.

- <sup>7</sup> مَرِ زوفا\* ورگَ اَمْرَا پَاڪَ ڪُون تا ڪي تيميزَ بم،  
مَرِ بوشور ڪي ورفَ جَا سفيدترَ بم.  
<sup>8</sup> شادي و خوشحاليءَ مِي گوشِ فارسانَ،  
وهل مِي جانِ خاشانَ ڪي بوکوبستي دوواره به شوق و ذوق بايه.  
<sup>9</sup> مِي گوناہ وَاستي تِي چومَ ڏَوَد  
و توماڻ مِي گُونِيَاڻَ جُه بين ببر.  
<sup>10</sup> خودايا، ايتا ديلَ پَاڪَ مِي وجودِ دورون چاڪون  
و ايتا تازه روح ڪي عوضَ نه.  
<sup>11</sup> مَرِ جُه تِي ورجا دورَ نوڪون  
و تِي قدوسِ روحِ مِي جا فنگير.  
<sup>12</sup> شادي ڪي تِي نجاتِ وَاَسِي داشتيم مَرِ واگردان  
و مِي ديلَ دوروني ايتا ذوقي بوجود باور ڪي تِي جا ايطاعت بوکونم.  
<sup>13</sup> بازين تِي حوڪماڻَ گوناہڪارِ آدمَاڻَ ياد دهم،  
تا ڪي اوشان تِي طرف واگرديد.  
<sup>14</sup> خودايا، خونَ لکهِي مِي جا پَاڪَ ڪُون،  
اَي خودايي ڪي مَرِ نيجات ديهي  
تا ايوار دِه مِي زوان تِي عيدالتِ وَاَسِي شادي اَمْرَا سرود بخانه.  
<sup>15</sup> خوداوندَا، مِي لبَانِ وَاَر ڪُون

\* ۷:۵۱ زوفا ايتا کوجهدانہ وَاَشِي بو ڪي قديمَ زماتِ ايسرائيل قوم مراسماڻَ دوروني مهم بو. زوفا اَمْرَا پَاڪَ  
بوستن ايتا ننگاهي ايسه جُه بخششِ الهِي

تا کی می دهن تی ستایشِ وُاسی گب بزنه.  
 16 تو می جا قوربانی نخواستی، وگرنه آوردیم؛  
 تو جِه قوربانی یانی کی سو جائیدی خوشحال نیبی.  
 17 قوربانی کی خودا دوس دأره، بشکفته دیله؛  
 آی خودا، تو بشکفته و توبه بوکوده دیلِ پست و کوچیک نوکونی.

18 خودایا، تی لطف و رضایتِ امرأ صهیونَ موجب بوکون؛  
 اورشلیم دیوارانَ دوواره چاکون.  
 19 بازین خوروم قوربانی یانَ جا خوشحال بی،  
 جِه قوربانی یان کی سو جائیدی و کامل ایسیدی.  
 بازین تی قوربانی جاجیگا سر، گاب مانده یانَ قوربانی کونیدی.

### خودا موجب توکل دارم

پيله رهبرِ وُاسی کی سرود خانانَ هیدایت کونه. داوود قصیده، او زماتی کی دواغ آدومی  
 شائول ورجا بوشو و اون وَاخبر کوده کی داوود، آخیملک خانه بوشو.

**52** آی دیلاور کی خُب جنگ کونی، چره بدی کودن وُاسی گولاز کونی؟  
 خودا موجب همیشه پابرجایه.  
 2 تی زوان، مردومانَ جِه بین بردن وُاسی نقشه کشه،  
 تیج تَغ مانه کی وَاوینه!  
 3 بدی خبی جا ویشتر دوس داری،  
 دورغ گفتن راس گویی جا ویشتر. سیلاه  
 4 تومام گبانی کی مرگ رنگ بوی دأره دوس داری،  
 آی زوانی کی دوز و دغل دأره!

5 هَن وُاسی خودا تا دنیا دنیایه تر خورد و خمیر کونه؛  
 تی خانه جاجیگا جا تر بیرون فاکشه؛  
 تی ریشه یم زنده یانَ زمین سر خوشکانه. سیلاه  
 6 دوروستکاران دینیدی و ترسیدی؛  
 اون ره خنده دشکینیدی و گیدی:  
 7 «بیدینید، آن هونی یه کی خودای خو پوشت و پناه چانکوده،  
 بلکی خو زیادی مال و منال ایعتما د بوکوده،  
 قوی یم بپوسته و دیگرانَ جِه بین ببرده تا خوزه بوجور فاکشه.

8 ولی من زيتون دار مانم  
 کی خدا خانه میاں گول کونه؛  
 می توکل خدا موحبّ جايه  
 تا کی دنیا دونيايه.  
 9 خوداوندأ، جه خاطر کارانی کی بوکودی  
 همه تا زمات تر شوکر کونم؛  
 توما کسانى ورجا کی فرمان بریدی  
 تی نام جا اومید دارم  
 چره کی تی نام خورم نامه.

### همه تان گومراه ببوستیدی

پيله رهبر و اسی کی سرود خانان هیدایت کونه. «مَحَلَّتْ» آهنگ آمرأ. داوود قصیده.

53 نادان خو دیل دورون گه:  
 «خودا وجود ناره!»

آ جور آدمان فاسد ایسیدی و اوشان ظولم و ستم نشأ تحمول کودن!  
 هیچ خوروم کردکاری اوشان جا سر نزنه!

2 خودا آسمان جا  
 اینسانان فندره  
 تا بیدینه کسی ایسه کی عاقلان مانستن رفتار بوکونه  
 و خودا دونبال بگرده.

3 همه تان گومراه ببوستیدی  
 و کس کس آمرأ فاسد ببوستیدی!  
 خوروم آدمی وجود ناره،  
 حتی اینفر!

4 ینی بدکار آدمان درک و فام نأریدی،  
 اوشانی کی می قوم فورییدی، اینگار کی نان خوردن دریدی  
 و خودای دونخانییدی؟

5 حیسابی ترسیدی،  
 اوشان هو جایی ترسیدی کی ترسی ننه،

چونكى خوداوند اوشانىٰ كى تر دوره كونيدى، اوشانْ خاشانْ ايشكنه.  
 تو اوشانْ شرمنده كوني،  
 چونكى خوداوند اوشانْ فيشاده.

<sup>6</sup> كاشكى اسرائيلْ نجات، صهيونْ جا ظاهير بوسته بى!  
 وختى خوداوند گودشته مانستن خوشبختىٰ خو قوم ره واگردانه،  
 يعقوبم به شوق و ذوق آيه و اسرائيلم شادى كونه!

### خودا مى يار و ياوره

پيله رهبرْ واسى كى سرود خانانْ هيداييت كونه. زهى سازانْ امرأ. داوود قصيده، بعد اونكى  
 زيفى يان، شاولْ ورجا بوشوييدى و واورسه ييدى: «ينى داوود امى ميانى جيگا نوخورد؟»

**54** آى خودا، تى نامْ واسى نجات بدن مر!  
 تى قودرتْ امرأ مى داد فارس!  
<sup>2</sup> خودايا، مى دوعايْ بيشتاو  
 و گبانى كى مى دهنْ جا بيرون آيه گوش بدن!

<sup>3</sup> چونكى بدكارْ آدمانْ مى ضد ويريشتيدى  
 و ظالمانْ خاييدى مر بوكوشيد،  
 اوشانىٰ كى خودايْ خوشانْ چومانْ جلو نيدينيدى. سلاه

<sup>4</sup> راس راسى خودا مى يار و ياوره؛  
 خوداوند مى جان زنده دأره.

<sup>5</sup> آى خودا، مى دوشمنانْ بدىٰ خودشانْ واگردان!  
 تى وفادارى واسى اوشانْ جه زيمينْ سر اوسان!

<sup>6</sup> منم جان و ديلْ امرأ مى قوربانىٰ تر تقديم كنم،  
 تى نامْ، آى خوداوند، پرستش كنم،  
 چره كى تى نام خورم نامه.

<sup>7</sup> چره كى تو مر تومام مى موشكلاّت جا آزاد كودى  
 و مى چومان بېرده آدمانْ مانستن مى دوشمنانْ فندريسته.

### شیمی نیگرانی ئی خودای بیسپارید

پیلہ رهبرِ وّاسی کی سرود خَآنَ هیدایت کونه. زهی سازانِ امرأ. داوود قصیدہ.

55 آئی خودا، می دوعای بیشتاؤ،  
تر، می ایلتماس ایجگرہ جا جیگا ندن؛

<sup>2</sup> می دوعای بیشتاؤ

و ایجابت بوکون.

می شکایت وّاسی بی قرارم

و نالہ کودن درم،

<sup>3</sup> چرہ کی دوشمن خوشانِ گبانِ امرأ مَر ترسانیدی

و شرورانِ ظولم و ستم کونیدی؛

اوشانِ مَر اذیت و آزار رسانیدی

و غیظ و خشمِ امرأ دوشمنی کونیدی.

<sup>4</sup> می سینہ دورونی می دیل بہ درد بامو

و ترس و وحشتِ مردن، تومامِ می وجودِ دورونی دکفتہ.

<sup>5</sup> ترس و لرز می وجودِ بیگفتہ

و وحشت می جانِ دورونی نَہ!

<sup>6</sup> مَر بوگفتم: «کاشکی کوتّر مانستن بال بدآشتہ بیم، پَر گیفته بیم

تا کی آرام بیگفتہ بیم؛

<sup>7</sup> کاشکی بوگوڑختہ بیم دور دوران

و صحرا میانِ بئسہ بیم؛ سیلاہ

<sup>8</sup> عجلہ امرأ تاخت بزه بیم، بوشو بیم پناہگاہ طرف

کی دور جہ توند باد و طوفانہ!»

<sup>9</sup> آئی خوداوند، شرورانِ ہلاک کون،

جوری پریشانِ کون کی کس کسِ گب نفامید،

چرہ کی شازِ دورونِ ظولم و ستم و دعو مرافا دینم.

<sup>10</sup> روز و شب شازِ دیوارانِ سر گردیدی

و شرارت و جنایت اونِ دورونی نَہ.

<sup>11</sup> ہمہ چی جہ بین بردن، شازِ دورونی غوغا کونہ

و ظولم و گول زئن اونِ میدانِ جا دور نیبہ.

12 آن مي دشمن ني يه كي مر طعنه زنه؛  
 اَطو بپوسته بي، تاب اورديم؛  
 مي بدخاه ني يه كي مي جُلُو سینه سپر كونه،  
 كي اگه اَطو بپوسته بي، اون جا جیگا خورديم.

13 بلكي تویی! مي شريك،  
 مي يار، مي مانستن،  
 14 كي ايتا روزگاژ وخت زما تي كس كس امرأ شيرين رفقات داشتيم،  
 وختي كي مردومان امرأ خودا خانه دورون قدم زهيم.

15 ايدفعه بي مرگ مي دشمنان جان بيگيره  
 و زنده زنده گيل جير بيشيد،  
 چره كي شرارت اوشان خانه جاجيگا ميان و اوشان ديل دوروني نهه.

16 ولي من خوداي دوخانم  
 و خوداوندم مر نجات دهه.

17 صُب دم و ظهر موقع و شبانم  
 گله و شكايه كونم؛

اونم مي ناله صداي ايشتاوه.

18 مر جِه جنگي كي مي ضد را دكفه  
 جان ساقی و سلامتي امرأ نجات دهه،  
 اگه چي مي دشمنان زياديدی.

19 خودا كي جِه اوّل خو تخت سر نيسته  
 ايشتاوه و اوشان خار و ذليل كونه؛ سِلاه  
 چونكي اوشان عوض نببیدی  
 و ترسي يم خودا جا ناریدی.

20 مي قديمي رفق خو دس خو رفقان سر بولند كوده  
 و خو عهد و پيمان بشكنه.

21 اون زوان چرب و نرمه

ولي خو ديل دوروني جنگستن دوس داره!

اون گبان روغن جا نرمتره

ولي تيج شمشير مانیدی كي واوينه.

22 تی نیگرانی یانِ خودای بیسپار،  
اون، تی پوشت و پناه به؛  
خودا هیوخت و ناله  
دوروستکارِ آدمانِ زیمین بوخوريد.

23 ولی تو، آی خودا،  
شروژِ آدمانِ قېرِ دورون تاودی؛  
مردومانى کی خون فوکونیدی و خیانت کونیدی قبلِ آنکی اوشانِ  
عمر به نیصف فارسه، گیلِ جیر شیدی!  
ولی من تر توکل دارم.

### خودای توکل دارم

پيله رهبرِ وأسی کی سرود خانانِ هیدایت کونه. موسیقی «کوتر بلوط داژ  
سر او دور دوران» آهنگِ امرأ. داوود مزموړ. غزل، او وخت  
کی فلسطینی یانِ داوود جت شاز دورون گریفتار کوده بید.

56 خودایا، مَر لطف بوکون،  
چونکی دوشمن مَر خو پا جیر تاوده!  
همه تا زمات مَر فترکیدى و مَر عذاب دیهیدی.  
2 اوشانی کی می ضد ایسیدی توماژ روز مَر لقد دمچ کونیدی  
و آدمانی کی غروژ امرأ می امرأ جنگیدی، ایتا عالمه ایسیدی.

3 وختی کی ترسم،  
تر توکل کونم.  
4 دوروسته، خودای توکل کونم،  
هو خودایی کی اوژ کلام ستایش کونم  
و هیچی ترسم؛  
ینی اینسانی کی گیلِ جیر شه، می امرأ چی تانه بوکونه؟

5 همه تا زمات می گبانِ واگردانیدی  
و توماژ اوشانِ نقشه یانم هنِ وأسی یه کی مَر اذیت آزار بوکونید.  
6 اوشان کس کس امرأ نقشه کشیدی،  
می کمین نیشینیدی

و مَر پآییدی،  
 هطوبی کی منتظر ایسآییدی مَر بوکوشید.  
 7 ینی تآییدی آن همه شرارتْ امرأ ساق و سالم جیویزید؟  
 خودایا، تی غیظ و خشم امرأ هه قومآن جه بین ببر!

8 تو می پریشانی جا وَاخبری  
 و می آرسویآن تی مَشکْ دورونی نیهی!  
 9 ینی اوْشانْ حیسابْ تی دفتَرْ دورون نآری؟  
 9 بآزین کی خودا جا ایجگره امرأ کومک بخآیم،  
 می دوشمنآن وَاگردیدی و شیدی.  
 و آنْ حُبْ دآنم کی خودا می آمرآیه.  
 10 دوروسته، خودای توکل کونم،  
 هو خودایی کی اوْ کلام ستآیش کونم،  
 خوداوندی کی اوْ گبانْ ستآیش کونم.  
 11 هیچیئ نترسم؟  
 ینی اینسانی کی گیلْ جیر شه، می آمرأ چی تآنه بوکونه؟

12 آی خودا، می نذرآن تر وَاستی فآدم؛  
 می قوربانی یآن شوکر کودنْ وَاسی تر تقدیم کونمه،  
 13 چره کی تو، آی خودا،  
 مَر مرگْ جا نجات بدیی  
 و می پایآن وَاشتی سوستْ به بلرزه  
 تا کی تی نورْ جیر کی زنده یآن سر دتاوه تی ورجأ رأ بشم.

### تی عظمت و جلال توماَمْ زیمینْ سر بمآنه

پيله رهبرْ وَاسی کی سرود خآنآن هیدایت کونه. «نابودْ نوکونْ» آهنگْ آمرأ. داوودْ مزمور.  
 غزل، او زمآتی کی داوود، شائولْ دسْ جا غارْ دورونی بوگورْخته.

57 مَر لطف بوکون، آی خودا، مَر لطف بوکون!  
 چونکی می جان تی جا پوشت و پناه دونبال گرده؛  
 تی بال و پَر سایه جیر پناه گیرم  
 تا او زمآتی کی آ بلایان می جا دورْ بوستید.

2 ایجگره زنم خودائِ موتعالِ ورجا،  
 خودائِ ورجا کی خو نقشه یانِ می و اسی تومام کونه.  
 3 آسمانِ جور کومک اوسه کونه و مر نجات دهه؛  
 و اوشانِی کی مر لقد دمچ کونیدی و ازخواست کونه؛ سیلاه  
 خودا خو موحبت و وفاداریِ نیشان دهه.

4 می جان وحشی شیرانِ میانی نَهه،  
 اوشانِ ورجا خوسم کی خوشانِ دوشمنی و اسی خاییدی مر آتش  
 هیمه یانِ مانستن بوسوجانید،  
 آدمانی کی اوشانِ گازانِ نیزه یانِ و تیرانِ مانه  
 و اوشانِ زوانم تیچ شمشیری ایسه کی و اوینه.

5 خودایا، آسمانانِ جور موتعال ایسی  
 و تی شکوه و جلال زیمینِ سر بمانه.

6 می پایانِ جیر دام بنه ییدی  
 تا مر گیرفتار کونید!  
 می را سر چاه بکندید  
 ولی اوشانِ دکفتیدی اولِ دورونی. سیلاه

7 می دیل قورصه، آی خودا،  
 می دیل قورص ایسه؛  
 سرود خانم و سازم زنم.  
 8 آی می جان، خوابِ جا ویریز!  
 آی بریط و چنگ، بیدار بید!  
 من صُب دم خورشید ویریزانم.  
 9 آی خوداوند، تر تومام میلانِ میانی ستایش کونم  
 و تی و اسی قومانِ دورونی سرود خانم.  
 10 چونکی تی موحبت عظیمه،  
 تا آسمانانِ جور فارسه  
 و تی وفاداری تا ابرانِ جور!  
 11 آی خودا، آسمانانِ جور موتعال ایسی  
 و تی شکوه و جلال زیمینِ سر بمانه.

### خودایی ایسہ کی داوری کونہ

پیله رہبرِ وُسی کی سرود خُآنَن ہیدایت کونہ. «نابود نوکون» آہنگِ امرأ. داوود غزل.

**58** ای حاکمان، شومان رَاسِ رَاسی عیدالتِ امرأ گب زیندی؟  
ینی شیمی داوری مردومانِ میانی اینصافِ مرہ ایسہ؟  
2 ہطوبی نیہ! بلکی شومان شیمی دیل دورونی بی عیدالتی و گوناہ کونیدی  
و شیمی دسانِ ظولم و ستم زیمینِ سر ویشتر کونہ.

3 شرورِ آدمان جہ خوشانِ ماژ رحمِ دورونی جہ خودا رآ بدر شیدی  
و جہ خوشانِ ماژ شکمِ میانی گومراہ و دورِغو بدونیا آیدی.  
4 اوشان زہری داریدی لانتی زہرِ مانستن  
و ماژ گبرائِ مانیدی کی خو گوشانِ دُوستہ درہ  
5 کی جادو جنبل کونانِ صدایِ محل نوکونہ،  
ہچقدم کی بتانید زرنگی امرأ جادو جنبل بوکونید.

6 خودایا، اوشانِ گازانِ اوشانِ دهنِ دورون بشکن!  
ای خوداوند، آ وحشی شیرانِ گازانِ فکش!  
7 وھل آبِ مانستن کی فیوہ، جہ بین بیشید،  
وختی یم کی خوشانِ کمانِ فاکشیدی، اوشانِ تیر تیج نہ.  
8 رابِ مانستن بیید کی کوجہ دانہ بیدی و چلِ دورونی دکفیدی  
و ارگادہ زاکِ مانستن کی ہیوخت آفتابِ رنگِ نیدینہ!  
9 قبلِ انکی ہیہمہ آتشِ شیمی دیگانِ گرم کونہ  
خوداوند شرورِ آدمانِ هو ہیہمہ مانستن چی تر و چی خوشک، جہ بین برہ.

10 دوروستکارِ آدمان، وختی کی دینیدی خوداوند شرورانِ جا اینتقام فیگیرہ، خوشحالِ بیدی  
و خوشانِ پاہیانِ اوشانِ خونِ امرأ شوریدی.  
11 بازین مردومانِ گیدی: «راسِ رَاسی کی دوروستکارِ آدمان ہنوزم  
خوشانِ اجر پاداشِ فیگیریدی،  
راسِ رَاسی خودایی ایسہ کی دونیایِ داوری کونہ!»

### مَر می دوشمنائ دس جا نجات بدن

پیلہ رہبرِ وُاسی کی سرود خانائِ ہیدایت کونہ. «نابود نوکون» آہنگِ آمرأ. داوود غزل. بازین کی شائول مردا کانیِ اوسہ کودہ کی داوود خانہ طرف کشیک بکشید و اون بوکوشید.

**59** آی خودا، مَر می دوشمنائ دس جا نجات بدن  
و مَر محافظت بفرما جہ اوشانی کی می ضد ویریزی!  
2 مَر بد کاراں دس جا خلاص کون  
و جہ مردوماں دس کی خون فوکونیدی نجات بدن!

3 آی خوداوند، بیدین چوطویی می جان ره کمین بوکودیدی!  
زورگو آدمان می ضد جم بوستید  
بدون آنکی گوناہی یا کی نافرمانی می جا سر بزه بی.  
4 بی آنکی تقصیری بدآشتہ بیم، می طرف تاخت گیفتیدی و  
خوشان آمادہ کون دریدی!  
پس ویریز، می ورجا بیا و بیدین!  
5 تو یہوہ، لشکران خودا، ایسرائیل خودایی.  
پس ویریز و توما قومان موجازات بوکون!  
شروژ آدمان کی خیانت کونیدی، رحم نوکون! سیلاہ

6 شب کی فارسہ واگردیدی،  
سکان مانستن لاب کونیدی  
و شاز دور گردیدی!  
7 بیدین چوطویی نعرہ زنیدی،  
اشان زوان شمشیر مانہ کی واوینہ  
چونکی گیدی: «کی ایسہ کی بیشتاؤہ؟»

8 ولی تو، آی خوداوند، اشان ره خندہ کونی،  
تو ہمہئ آجور قومان رخشن گیری!  
9 آی خودایی کی می قوتی، تی رافا ایسم،  
چونکی تو می پیلہ قلهیی!  
10 خودا کی مَر موحبت کونہ، می جُلُو را شہ  
و مَر کومک کونہ کی ببرده آدم مانستن می دوشمنان فندرم.

11 آی خوداوند کی آمره سیر ایسی، اَشَانْ نوکوش،  
نوکونه می قوم تی کارآن جِه خاطر ببرید!

اَشَانْ جان تی زور و قوٲ آمرأ ببرکه  
و اوشَانْ بیجیر تاود.

12 اَشَانْ دَهْنْ گونایآن و اُسی

و گبانی کی اَشَانْ لَبْ سر نَهه،

خوشَانْ گولاز کودنْ جا گیرفتار بید!

جِه خاطر نفرینآن و دروغانی کی گیدی،

13 اَشَانْ تی خشم و غیظْ آمرأ جِه بین ببر!

اَشَانْ نابودْ کون تا ده نیسید!

بازین ده زیمینْ چار گوشْ سر فأمیدی

کی خودا، یعقوبْ قومْ سلطنت کونه. سیلاه

14 شب کی فآرسه، واگردیدی،

سگانْ مانستن لاب کونیدی

و شأز دور گردیدی!

15 غذا دونبال گردیدی

و اگه ستر نیبید، زوزه کشیدی!

16 ولی من تی قووتْ و اُسی تره پرستم؛

تومام صُوب سرآن، تی موحبتْ و اُسی سرود خانم؛

چونکی تو می پيله قلعه ایسی

و سختْ روزآن میانی می امنْ جاجیگایی.

17 آی خودایی کی می قوٲی، تره سرود خانم؛

خودایا، تو می پيله قلعه ایسی،

تو خودایی ایسی کی مر موحبت کونی.

### خودا آمی دوشمنانَ لَقْد دَمَجَ کونہ

پیلہ رھبَرِ وأسی کی سرود خُآنَنَ ھیدایت کونہ. داوودَ غزل. «گولَ سوسنَ شھادتَ» آھنگ  
 امرأ، تعلیم دَتُّنَ وأسی، او وخت کی داوود، آرامَ نَھَرین و آرامَ صوبہ امرأ بجنگستہ و یوآب  
 واگردستہ دوازده ہزار نفر آدمیانَ «نمکَ» درہ دورونی بوکوشتہ.

60 آی خودا، تو آمرَ ولَ کودی و دفاع کودن جَہ خودمانَ بشکنہیی؛  
 خشم و غیظ داشتی؛ ولی ہساَ آمرَ واگردانَ تی ورجا!

<sup>2</sup> زمینَ بلرزأنہیی و واشکافتی؛

اونَ واشکافتہ جایانَ چاکون

چونکی بلرزہ دکفہ.

<sup>3</sup> تی قومَ سختیآنَ جاَ گریفتارَ کودی؛

امرَ شرابی کی مست و سرگردانَ کونہ بوخورأنہیی.

<sup>4</sup> تو کسانِی رہ کی تی جاَ حیساب بریدی تی پرچمَ بپا بدأشتی

تا کی اونَ طرف بوگوریزید و دوشمنانَ تیرانَ جاَ دورَ بید. سیلاہ

<sup>5</sup> تی راستَ دسَ امرأ نجات بدن آمرَ

و می دوعائِ ایجابت بوکون

تا کی کسانِیِ کی دوس داری نجات بیأفید.

<sup>6</sup> خودا خو موقَدَسَ جاجیگأ میانی گب بزہ و بفرمأستہ:

«شَکیمَ شأرَ شادی امرأ سأمَ سأمَ کونم

و (شَکوتَ) درہی می قومَ رہ اندازہ گیرم.

<sup>7</sup> جلعاد و مَسَی می شینہ؛

إفرایم می کلاھخودہ

و می سلطنتَ عصا، یوھودا ایسہ.

<sup>8</sup> اماَ موآبَ قوم می آب دس لگنَ مانستیدی؛

آدومَ قومَ طرف می کفشَ تاودم

و فلسطینَ شکست دَتُّنَ وأسی ایجگرہ زنم.»

<sup>9</sup> کی ایسہ کی مَرِ ببرہ شأرَ بولندَ حیصارانَ؟

کی ایسہ کی مَرِ آدومَ طرف رأنمایی بوکونہ؟

<sup>10</sup> مگہ هطونیہ آی خودا، کی تو آمرَ تی جاَ دورَ کودی

و دِه آمی لشکرِ امرأ بیرون نایی؟  
 11 دوشمنِ امرأ جنگستنِ ره امر کومک بوکون  
 چونکی اینسان کومک هچین بی فایده‌یه!  
 12 خودا کومکِ امرأ پیروزِ بیم،  
 فقط اونه کی آمی دوشمنان لُقد دمَج کونه.

مَر او صخره جور کی می جا پيله تره هیدایت بوکون  
 پيله رهبرِ وأسی کی سرود خُنان هیدایت کونه: سیم‌دار سازانِ امرأ. داوودِ مزبور

61 خودایا، می فریادِ بیشتاو  
 و می دوعایِ گوش بدن!  
 2 جِه زیمین چار گوشِ سر تر دوخانم،  
 هو زماتی کی مره جان و رمقی نمأنسته.  
 مَر او صخره جور کی می جا پيله تره  
 هیدایت بوکون.  
 3 چره کی تو می پوشت و پناهی  
 و ایتا موحکم قلعه می دوشمنان جُلو.

4 وهل تا ابد تی جاجیگا میان بئسم  
 و تی بال و پَر جیر پناه بیگیرم. سیلاه  
 5 چره کی تو، آی خودا، می نذر و نیازانِ بیشناوستی  
 و ارث میراث اوشانی کی تی نام جا حیساب بریدی مَر فاده‌یی.

6 پادشأ عمرِ روزان زیاد کون  
 و اون سالان نسل اندر نسل.  
 7 تا دنیا دنیایه تی ورجا پادشایی تختِ سر بینیشینه؛  
 تی موحبت و وفاداری اون جا مراقبت بوکونه!

8 بازین تی نام همه تا زمات ستایش کونم  
 و می نذر و نیازان همه تا روزان فادم.

## می جان خودا و اسی رافا ایسه

پیلہ رهبر و اسی کی سرود خائآن هیدایت کونه: «یدوتون» ره. داوود مزبور

**62** می جان خلوتی دورون فقط خودا و اسی رافا ایسه  
چره کی می نجات فقط اون جا ایسه،  
2 تنها اونه کی می صخره و نجات ایسه،  
و ایتا پیلهدانه دژه،  
بازین هیچی نتانه مر تکان بده.

3 تا چی زما تی ایتا مرداک فترکیدی  
تا کی همدیگر امرأ اون بوکوشید،  
ایتا فوگردسته دیوار مانستن و حیصاری کی لرزه داره؟  
4 رأس اسی خاییدی اون جه اون پیلہ جاجیگا سر بیجیر فاکشید؛  
دروغ گفتن جا لذت بریدی؛  
خوشان دهن امرأ برکت دهیدی؛  
ولی خوشان دیل دورونی نفرین کونیدی. سیلاه.

5 آی می جان، فقط خودا و اسی خلوتی دورونی رافا بیس.  
چره کی می اومید اون جا ایسه!  
6 فقط اونه کی می صخره و نجات ایسه،  
و ایتا پیلهدانه دژه،  
بازین هیچی نتانه مر تکان بده.  
7 می نجات و سربولندی خودا جا ایسه؛  
اون می پوشت و پناه و پیلهدانه صخره یه.  
8 آی مردوم، همه تا زما ت خودای توکل بوکونید،  
شیمی دیل سوفرهی اون ورجا وار کونید؛  
چره کی خودا امی جان پناه ایسه. سیلاه  
9 رأس اسی کی آدمی زاد ایتا نفس ویشتر نی یه  
و آدمان ویشتر جه ایتا فریب نی ییدی؛  
کی ترازو پیلہ سر بیجیر و بوجور شیدی  
چره کی همه تا ایتا بوخار جا سو بوکتر ایسیدی!  
10 ظولم توکل نوکونید

و دوزدی مال و منالاً جا اومید ندرید؛  
 هر چقدم شیمی مال و منال ویشتر به  
 اون دیل دئودید.

<sup>11</sup>خودا ایوار بوگفته،  
 من دووار بیشتاوستم کی قودرت و قوت خودا شینه  
<sup>12</sup>موجب تی ورجا نَهه، ای خوداوندگار.  
 راس راسی تو هر کس سزا دهی  
 جِه خاطر کارانی کی بوکوده.

می جان تشنه ئی تو ایسه  
 داوود مزموور هو زمات کی یوهودا بیابان دورون ایسه بو.

**63** ای خودا، تو می خودا ایسی،  
 توما دیل و جان امرأ تی دونبال گردم؛  
 می جان تشنه ئی تو ایسه  
 و می وجود تی موشتاق،  
 خوشک زیمین دورون کی بی آب و علفه!

<sup>2</sup>من تی موقدس جاجیگا سر تر بیدم  
 و تی قودرت و جلال فندرستم.  
<sup>3</sup>جِه خاطر آنکی تی موجب حیات جا پيله تره،  
 می لبان تر ستایش کونه.  
<sup>4</sup>تا او زماتی کی زندهیم، تر موتبارک خانم  
 و تی نام امرأ می دسان بوجور برم.  
<sup>5</sup>می جان سیتر به، هوطو کی مغز و چربی یم شکم سیتر کونه؛  
 می لب دهن شادی امرأ تر ستایش کونه.

<sup>6</sup>می جاجیگا سر تر یاد کونم؛  
 توما شب تر فیکر و خیال کونم.  
<sup>7</sup>تی بالان سایه جیر خوشحالی امرأ تره سرود خانم  
 چونکی تو می یاور ایسی.  
<sup>8</sup>می جان به تو وصله

و تی راست دس مَر حمایت کونه.

<sup>9</sup> اوشانی کی خاییدی مَر بوکوشید هلاک بیدی  
و زیمین جولف جیگایان دورون بگیل شیدی.

<sup>10</sup> نوک شمشیر بیسپرده بیدی  
و شالان خورد و خوراک بیدی.

<sup>11</sup> ولی پادشأ خودا وأسی شادی کونه  
و هر کی اون نام امرأ قسم بوخورده، گولاز کونه  
چونکی دورغگویان دهن دوسته به.

### شروران مکر و حيله جا مَر جیگا بدن

پيله رهبر وأسی کی سرود خانان هیدایت کونه. داوود مزموړ.

**64** خودایا، او وخت کی ناله کودن درم، می صدای بیشتاو  
و می زندگی، می دوشمنان دس جا حفظ بوکون.

<sup>2</sup> مَر شروران مکر و حيله جا جیگا بدن و جه بدکاران فیتنه.

<sup>3</sup> اوشان خوشان زوان شمشیر مانستن تیج کونیدی

و اوشان زرخ گبانی کی تیر مانستن فوکونیدی

<sup>4</sup> تا کی خوشان جیگا بوخورده جا سر دوروستکار آدمان طرف نیشانه بیگیرید؛

و بی آنکی ترسی ناریدی، ایدفعه یی اوشان تیر زینیدی.

<sup>5</sup> خوشان بد کردکاران چنگال زینیدی

و وختی کی گب زینیدی، خاییدی خوشان تله یان جیگا بدید؛

گیدی: «کیسه کی اوشان بیدینه؟»

<sup>6</sup> شروړ کاران نقشه کشیدی و گیدی:

چی خورم نقشه بکشه بییم؛

رأس رأسی کی آدمان دیل و فیکر نشأ فامستن!

<sup>7</sup> ولی خودا خو تیران اوشان سر فوکونه

و ناخبر زخمی بیدی.

<sup>8</sup> اوشان زوان خوشان ضد واگردانه

و اوشان جه بین بره؛

هر کی اوشان دینه، مسخره کونه، خو سر تکان دده.

9 بازین تومام آدمان ترسیدی  
و خودا کاران و آگویا کونیدی  
و هو کاران ره ویشتر فیکر و خیال کونیدی.

10 بیه کی دوروستکار آدم خوداونڈوآسی شادی بوکونه  
و اون ورجا پناه ببره؛  
او کسان کی اوشان دیل صافه، همه تان گولاز بوکونید!

### آی خودایی کی امر نجات دهی

پیله رهبر و آسی کی سرود خانان هیدایت کونه. داوود مزبور. سرود

65 خودایا، صهیون شار ستایش کودن و آسی تی رافا ایسه  
و نذران تر تقدیم به.

2 آی خودا کی دوعا ایشتاوی،

تومام آدمان تی ورجا آیدی.

3 او زماتی کی شرور کاران امی دیل سر سنگینی کونه،

تو امی نافرمانی یان کفاره کونی.

4 خوشا بحال او کسان کی تو اینتخاب کونی و تی ورجا اوری

تا کی تی معبد صحن دورون بئسید.

جه تی خانه نیکویی ستر بیم،

ینی تی معبد قدوسی جا.

5 تی عیدالت و عجیب و غریب کاران امر امر جواب دیهی،

آی خودایی کی امر نجات دهی

کی زمین چار طرف مردومان و دورترین دریایان تر ايعتماد دأریدی،

6 آی خودا کی تی زور و قوت امر کویان سر جا بینیشانهیی

و تر قوت جا پور کودی؛

7 تو کی دریایان جوش و خروش خاموش کونی،

موجان غرش و قومان شورش.

8 تومام کسان کی زمین سر ایسآیدی تی نیشانه یان جا حیرانید؛

تو مغرب و مشرق وادار کونی کی شادی امر آواز بخانید.

9 تو زمین جاجیگایان فندری و اون آبیاری کونی

و پور ڄه محصول به.  
 خدا روخانان آب جا پور بوسته يه؛  
 تو مردومان ره خورد و خوراک فراهم کوني  
 چره کي اطويي تهيه بیده يي.  
 10 تو اون شياران آب امرأ پور کوني  
 و اون پوشته يان هموار کوني؛  
 وارشن رگبار امرأ زمين نرم کوني  
 و اون محصول برکت ديهي.  
 11 تي لطف امرأ سال سر تاجگذاري کوني؛  
 تي ارايه چرخ پاماله يم برکت جا پور ايسه.  
 12 صارا جاجيگايان پور ڄه سبزي يان و حيوانان ره  
 و تبه يان خوشان کمر شادي امرأ دوستيدي.  
 13 چمنزاران خوشان گوسفندان امرأ پور کوديدي؛  
 تومام دره يان پور ڄه خورم محصول ببسته؛  
 شادي امرأ فرياد کوندي و سرود خاندي.

### چقده عجيبه تي کاران

پيله رهبر و آسي کي سرود خانان هيداييت کونه. سرود. زمزمور

66 آي تومامي زمين، خدا ره شادي امرأ آواز بخانيد.  
 2 اون نام جلال ره سرود بخانيد  
 و خوداي اون عظمت و آسي ستايش بوکونيد.  
 3 خوداي بيگيد: «چقده عجيبه تي کاران!  
 تي بزورگي و عظمت و آسي  
 تي دوشمنان تي جلو تعظيم کونيد.  
 4 تومامي زمين تر پرستش کوندي  
 و تي ستايش کودن و آسي سرود خانيد؛  
 هطويه، تي نام ستايش کودن ره سرود خانيد.» سيلاه

5 باييد بيدينيد خدا چي کاراني بوکوده؛  
 اون خو کاران دوروني آدمي زاد ره مهيب ايسه.  
 6 دريائي خوشک کوده  
 و مردومان قدم زنان روخان جا دوارستيدي.

اویه اونؑ و اسی شادی بوکودیم،  
 7 اونؑ ره کی خو قودرتؑ امرأ همیشک فرمان دهه  
 و اونؑ چومآن قومآنؑ مراقبت کونه.  
 هنؑ و اسی اوشانی کی شورش کونیدی نوأ اونؑ ضد ویریزید. سیلاه

8 آی تومامی قومآن، خودایؑ متبارک بخأنید؛  
 وئلید همه تآن شیمی ستایش کودنؑ صدایؑ بیشتاؤید.  
 9 چره کی زنده آدمآنؑ میانؑ امرؑ جان ساقی فآده  
 و وناشته آمی پایآن بلرزه.  
 10 چره کی آی خودا، تو امرؑ ایمتحان بوکودی؛  
 تو امرؑ نقره مانستن آتشؑ امرأ خالصؑ کودی.  
 11 امرؑ دامؑ دورون تاؤدهیی  
 و سنگینؑ بار آمی کولؑ سر بنهیی.  
 12 مردومآنؑ آمی سرؑ تآن بینیشانهیی  
 و آب و آتشؑ جاؑ بوگودشتیم،  
 بازین امرؑ خورم جاجیگاؑ ببردی.

13 سوجآنئننی قورباننی یآنؑ\* امرأ تی خانه دورون ایم  
 و می نذرآنؑ ترؑ فآدم،  
 14 کی می لبآنؑ هو نذرآنؑ و اسی وازؑ کودم  
 و سختی روزآنؑ دورون بزوانؑ باوردم.  
 15 چاق و چله سوجآنئننی قورباننی یآنؑ ترؑ تقدیم کونم  
 قوچآنؑ قورباننی عطرؑ امرأ؛  
 مانده یآن و بوزانؑ ترؑ پیش کش کونم. سیلاه

16 آی تومامؑ کساننی کی خودا جاؑ حیساب بریدی، بائید بیشتاؤید؛  
 وئلید او کاریؑ کی می جانؑ ره بوکوده بگم.  
 17 می دهنؑ امرأ اونؑ ورجأ ایجگره بزم؛  
 و اونؑ ستایش کودنؑ می زوانؑ سر نَهِه بو.  
 18 اگه بدی می دیلؑ دورونی بدآشته بیم،  
 خوداوند نیشتاؤستی.  
 19 ولیؑ رأسؑ اسی خودا بیشتاؤسته

\* ۱۳:۶۶ سوجآنئننی قورباننی ایئا قورباننی بو کی حیوان قوربانگاهؑ سر در حضورؑ خودا کاملاً سوجآنه ییدی.

و می دوعای آواز گوش بده.

<sup>20</sup>موتبارک ببه خودا کی می دوعای رد نوکوده  
و خو موحبت می جا دریغ نوکوده.

### تی دیم امر دتاوان

پيله رهبر و آسى كى سرود خانان هيدايه كونه: سيم داز سازانى امرا. مزمور. سرود.

67 آى خودا، امر فيض و بركت فادن  
و تی دیم امر دتاوان، سلاه

<sup>2</sup>تا تی رایان دونیا دورونی شناخته ببه

و تی نجات همه تا قومان میان.

<sup>3</sup>خودایا، قومان تر ستایش بوکونید،

تومان قومان تر ستایش بوکونید.

<sup>4</sup>قومان شاد ببید و شادی امرا آواز بخانید  
چره کی تو مردومان عدل و اینصاف امرا حوکم کونی  
و دونیا میلان هیدایت کونی. سلاه

<sup>5</sup>خودایا، قومان تر ستایش بوکونید،  
تومان قومان تر ستایش بوکونید.

<sup>6</sup>او وخت زیمین خو محصول فاده  
و خودا، امی خودا، امر برکت دهه.

<sup>7</sup>خودا امر برکت دهه  
و زیمین چار طرف مردومان اون جا حساب بریدی.

### خودا دوشمنان پخش و پلا بیدی

پيله رهبر و آسى كى سرود خانان هيدايه كونه. داوود مزمور. سرود

68 خودا ویریزه و اون دوشمنان پخش و پلا بیدی؛  
اوشانی کی اون جا نیفرت داریدی جه اون ورجا بوگوریزید.  
<sup>2</sup>دود مانستن کی هوا شه،

اوشان هوطویی ببر؛  
 ایتا موم مأنستن کی آتش سر آب به،  
 شرور آدمان خودا حوضور جا جه بین بیشید.  
 3 ولی دوروستکار آدمان خوشحال ببید  
 و خودا ورجا شادی بوکونید  
 و شوق و ذوق امرأ خوشان پا زیمین سر بوکوبید.

4 خودا ره سرود بخانید، اون نام ستایش بوکونید  
 و اونی کی ابران سر نیشینه، ایجگره امرأ ستایش بوکونید؛  
 اون نام یهوه ایسه،  
 اون ورجا شادی بوکونید.  
 5 خودا خو موقدس جاجیگا سر  
 یتیمان پتر و وئوه زنان بالاها ایسه.  
 6 خودا بی کس و کاران سر و سامان دهه  
 و زندانیان بیرون آوره و خوشبخت کونه؛  
 ولی اوشانی کی شورش کونیدی خوشک زیمین سر ایسیدی.

7 آی خودا، او وختی کی جُلو جُلو تی قوم ره را دکفتی،  
 هو وخت کی بیابان دورونی را بوشویی، سلاه  
 8 زیمین بلرزسته  
 و آسمان بوأرسته  
 خودا ورجا، کی کوه سینا دورون خوره نشان بده،  
 جه حوضور خوداوند، اسرائیل خودا.  
 9 آی خودا، تو زیاد وارث بوأرانییی  
 و تی میراث کی خسته بو مو حکم چاگودی.  
 10 تی مردومان زیمین دورون بئسه بیدی  
 و تی نیکویی جا، آی خودا، فقیران رزق روزی فادهیی.

11 خوداوند فرمان اوسه کونه؛  
 زناکانی کی خورم خبر اوریدی، پيله دانه سپاه ایسیدی.  
 12 شاهان، خوشان لشکران امرأ بوگو رختیدی و فرار کونیدی؛  
 خانه دار زناکان غنیمت سام کونیدی،  
 13 اگرچی گوسفندان جاجیگا دورونی بوخوفته بید،

هسأ کوترأڻ پر و بالآڻ مأنستن  
نقره و طلا اوشأڻ بپوشأنه  
و اوڻ پرأڻ طلا امرأ کی برق برق زنه.  
14 او وخت کی خودای قادر موطلق پادشایان اوپه پخش و پلا بوکوده،  
ورف صلموڻ کوه سر بوأرسته.

15 آی پيله کوه، آی باشان کوه؛  
آی کوهی کی تی قلهیان سربوجوریدی، آی باشان کوه.  
16 چره حيسادت امرأ فندری، آی کوهی کی تی قلهیان سربوجوریدی، کوهی  
کی خودا خو جاجیگا ره بخأسته  
مکانی کی خوداوند تا دنیا دنیایه اینتخاب بوکوده تا اوپه بئسه؟  
17 خودا اراپهیان ده هيزاران  
و هيزار هيزارتایه؛  
خوداوند جه سینا کوه بوشو خو موقدس جاجیگا میانی.  
18 وختی کی آسمان بوجور بوجوران سر بوشویی  
اسیران اسیری ببرد  
و پیش کشیآن مردومان میانی فیگفتی\*،  
جه اوشانی یم کی شورش بوکوده بید  
تا کی تو، آی یهوه، اوپه ساکن بیی.

19 موتبارک ببه خوداوند، آمی خودای نجات کی همه تا روزان آمی باران  
خو دوش سر تحمل کونه. سیلاه  
20 آمی خودا، خودایی ایسه کی نجات دهه  
و نجات جه مرگ، خوداوندگار یهوه دس دورون نهه.

21 خودا خو دوشمنان سر کوبه  
اوشان سر تا مویان کی خوشان بد کردکاران میان قدم اوسانیدی.  
22 خوداوند بفرمأسته: «اوشان باشان کوه جا اورم؛  
اوشان جه دریا جولف جیگایان واگردانم،  
23 تا کی تو تی پایان اوشان خون امرأ بوشوری  
و تی سکان خوشان زوان امرأ خوشان سام جه دوشمنان خون اودوشیدی.»

- 24 آی خودا، مردومان تی رژهی دینیدی،  
می خودا و می شاه رژه موقدس جاجیگا دورونی.
- 25 سرود خائن جُلو ایساییدی، نوازنده یان اوشان پوشت سر  
و دف نواز دوختران اوشان میان.
- 26 خودای پیلہ جماعت میان موتبارک دوخاند،  
خوداوند، آی شومانی کی جہ اسرائیل چشمہ ایسیدی.
- 27 بنیامین کوجہ طایفہ اوشان جُلو هوپہ ایساییدی  
و یوہودا پیلہ کسان خوشان گروہ دورونی  
و زبولون و نفتالی پیلہ کسان.
- 28 تی خودا ترہ زور و قوت امر بفرماستہ؛  
آی خودا، هو قودرتی کی امی و اسی بہ کار ببردی دوارہ امر نیشان بدن.
- 29 تی معبد و اسی کی اورشلیم دورون نہہ  
پادشایان ترہ پیش کشی اوریدی.
- 30 نیزار کلہ دورونی جک و جانوران و ازخواست بوکون  
و گابان گلہ، قومان ماندہ یان میانی.
- اوشانی کی حرص و طمع امر امی جا باج و خراج فیگیری دی لقد دمج کونہ  
و قومانی کی جنگ دوس داریدی پخش و پلا کونہ.
- 31 اوشانی کی و استی بایید مصر سرزمین جا آیدی  
و کوش مردومان عجلہ امر خوشان دسان خودا طرف دراز کونیدی.
- 32 آی دنیا مملکتان، خودا رہ سرود بخانید،  
خوداوند سرود امر ستایش بوکونید، سیلاہ،
- 33 اون کی آسمانان جور ایسہ  
آسمانان جور کی جہ اول خلق ببوستید.
- گوش بدن، اون خو صدای بولند امر گب زنہ، صدایی کی پور جہ قوتہ.
- 34 جہ خودا زور و قوت دیگران و اخب دار کونید،  
کی اون جلال اسرائیل سر ایسہ و اون قودرت آسمانان جور.
- 35 آی خودا، تو تی موقدس جاجیگا دورون پور جہ عظمتہ؛  
اسرائیل خودا خو قوم قودرت و قوت فادہ.  
موتبارک ببہ خودا!

### آی خودا، مَر نجات بدن

پیلہ رہبرِ وُاسی کی سرود خُائَانْ هیدایت کونه: «گولِ سوسنْ» آهنگِ امرأ؛ داوودِ مزبور

**69** خودایا، مَر نجات بدن،  
چونکی آبان تا می گردنْ جا مَر جِه سر شوئون دره!  
2 سیلْ جولفْ جیگأ دورونی دکفتم،  
جایی کی نتانم می پا سر بَسَم.  
جولفْ آبانْ دورونی دکفتم  
و توندْ آبانْ مَر به خودشانْ بیگیتیدی.  
3 جِه بس کی ایجگره بزم زالش باوردم؛  
می گولو خوشک بوسته  
و می چومانْ خودا اینتظار کشنْ وُاسی تار بوستید.  
4 اوشانی کی بیخود و بی جهت می جا نیفرت دأریدی  
جِه می سر مویان ویشتریدی.  
خیلی یان ناحق خاییدی مَر بوکوشید،  
می دوشمنانْ دورغ گفتنْ امرأ مَر فترکیدى.  
اونچی کی ندوزانه یم  
هسا وُاستی واگردانم؟

5 خودایا، تو می نادانی جا خبر دأری  
و می گونایانم تی ورجا قایم بوسته نی.یه.  
6 آی یهوه، آی لشکرانْ خودا،  
ونالْ اوشانی کی تر اومید دُوستیدی می وُاسی خجالت بکشید.  
آی ایسرائیلْ خودا،  
ونالْ اوشانی کی تی دونبالْ گردیدی می وُاسی روسوا ببید.

7 چره کی تی خاطر وُاسی توهین بوستنْ بجان بیهم  
و می دیم پور بوسته جِه شرم و خجالت.  
8 می برارآنْ ورجا غریبه ببوستم  
و می مار پسرآنْ ورجا بیگانه ایسم.  
9 چره کی غیرت داشتنْ تی خانه وُاسی مَر بوسوجانه؛  
طعنه زنْ او کسانى کی تی جا بد گیدی می سر نَهه.

- 10 او زمات کی آرسو فوکودم و روزہ بیگفتم،  
مرّ توف و لعنت بوکودیدی.
- 11 وختی عزاداری و اسی پشم چوخای دوکونم،  
مرّ مٹل زیندی و رخشن گیریدی.
- 12 اوشانی کی دروازه سر نیشینیدی می پوشت سر گب زیندی  
و شراب خوران مره آواز خانیدی.
- 13 ولی من، آی خوداوند، او زماتی کی حاضری می دعویٰ جواب بدی،  
تی ورجا دوعا کونم؛  
آی خودا، تی موجب زیادی  
و تی نجات و وفاداری و اسی می دعویٰ مستجاب بوکون.
- 14 مرّ جه آ جولف چله کله دورون نجات بدن،  
تا کی بیجیرتر فرو نشم.  
و هل جه کسان کی می جا نیفرت دأریدی،  
هطویم جه جولف آبان دورون نجات بیافم.
- 15 مرّ سیل و طوفان جا نجات بدن  
و ونال جولف آبان مرّ فؤرید  
یا چاه خو دهن می رو دوده.
- 16 آی خوداوند، می دعویٰ مستجاب بوکون، چونکی تی موجب نیکو ایسه؛  
تی زیادی رحمت و اسی تی دیم می طرف واگردان و مرّ فندر.
- 17 تی دیم تی بنده جا نوا پوشانن  
و می دعویٰ زود جواب بدن، چونکی سختی میان ایسم.
- 18 می ورجا بیا و می آزادی قیمت فادن،  
مرّ دوشمن دس جا نجات بدن.
- 19 جه توف و لعنتی کی مرّ کونیدی و اخباری  
و می شرمندگی و روسوایی جا.  
تو می توما دوشمنان دینی.
- 20 می دیل بشکفته بی حورمتی و اسی  
و دیل دمردہ ببوستم.  
اینظار دیلسوجی داشتیم ولی هیکس نیافتم  
کی مرّ دیل تسلائی بده.

21 غذا عوض مَر زرد آب فادہ بیدی بوخورم  
و مَر تشنه بو، سرکہ فادہ بیدی بوخورم.

22 وھل اوشان سفرہ غذا اوشان رہ ایتا تلہ بہہ؛  
بازین کی خوشی و صفا میانی ایساییدی، بہہ کی گیرفتار بید.

23 اوشان چومان سو کم بہہ، تا نتانید بیدینید  
و اوشان کمر سوست بہ!

24 تی خشم اوشان سر فوکون  
تا کی تی غیظ اوشان بیگیرہ!

25 اوشان خانہ یان خرابہ بہہ  
تا ہیکس نتانہ اویہ زندگی بوکونہ.

26 چرہ کی اونئی کی تو تنبہ بوکودی، آزار رسانیدی  
و جہ او درد و رنج اوشانی کی تو زخمی بوکودی، گب زنیدی.

27 گونای بہ اوشان گونایان ایضافہ کون،  
تا کی اوشان موجازات جا جینویزید.

28 اوشان نام دفتر زندگی جا محو ببید  
تا بازین دوروستکار آدماں میان بحیساب نایید.

29 ولی من ستم بیدہ آدم و دردمندم؛  
آی خودا، تی نجاتہ کی مَر سربولند دارہ.

30 خودا نام سرود امرأ ستایش کونم  
و شوکرگزاری امرأ اون جلال دھم.

31 خوداوند اطوی ویشتر خوش آیہ  
تا قوربانی کودن گاب و مانندہ کی شاخ و شم داریدی.

32 بازین وختی ستم بیدہ آدماں آن دینیدی، ذوق کونیدی؛  
آی شومانی کی خودا دونبال گردیدی، شیمی دیل تازہ بہ.

33 خوداوند فقیران دعایٰ مستجاب کونہ  
و خو قوم کی اسارت دورون ایساییدی خوار و کوچیک بحیساب ناورہ.

34 آی آسمان و زمین، خودایٰ ستایش بوکونید  
و ہطویم، دریایان و ہر جک و جانوری کی اون دورون زندگی کونہ.

35 خودا صھیون نجات دھہ

و یوھودا شَارَانْ دوواریہ چاکونہ؛  
 تا کی اوڻ قوم اوڻ بدس باورید  
 و اوڻ دورونی زندگی بوکونید.  
 36 اوڻ خدمتگوزارَانْ زاکان او سرزیمین ارث بریدی  
 و اوشانی کی خودا نام دوس دأریدی  
 اوڻ میان زندگی کونیدی.

### خوداوند، دِتر نوکون

پیلہ رھبرِ وُسی کی سرود خُآنْ ہیدایت کونہ. داوود مزموں یادگار رہ.

**70** خودایا، می نجات وُسی عجلہ بوکون،  
 آی خوداوند، ہر چی زودتر مَر کومک بوکون!

2 اوشانی کی خُاییدی مَر بوکوشید  
 شرمندہ و خجالت زدہ بیید.  
 اوشانی کی آرزو دأریدی می زندگی تیرہ و تار بہہ،  
 اوشان واگردید و روسوا بیید.  
 3 اوشانی کی مَر رخشن گیریدی،  
 خجالت خوردن وُسی واگردید خوشان جا سر.

4 ولی اوشانی کی تی دونبال گردیدی،  
 تی مرہ شاد بیید و ذوق بوکونید.  
 اوشانی کی تی نجات دوس دأریدی  
 ہی بیگید:  
 «خودا عظیم ایسہ!»

5 ولی من ستم بیدہ و فقیرم،  
 خودایا، ہر چی زودتر می ورجا بی!  
 تو کی مَر کومک کونی و خلاص کونی  
 آی خوداوند، دِتر نوکون!

## دوعا کون موخافظت و اُسی

**71** آی خوداوند، تر پناه بأوردم،  
 پس ونال هیوخت خجالت زده بیم.  
 2 تی عیدالت آمرأ، مَر آزاد و خلاص کون.  
 می دوعای گوش بوکون و مَر نجات بدن.  
 3 مِر پناهگاه صخره بوبو  
 تا همه وخت بتانم اون طرف بشم؛  
 تو می نجات ره فرمان بدیی،  
 چره کی تو می قلعه و صخره ایسی!  
 4 خودایا، مَر شروژ آدمآن دس جا خلاص کون  
 جِه آدمآنی کی بی رحم و ظالم ایسیدی.

5 چونکی تو، آی خوداوند، می اومید ایسی؛  
 آی سرور، جِه می روزگار جوانی می ايعتماد بی.  
 6 جِه وختی کی بدونیا بأموم تو می تکیه گاه بی،  
 تو مَر جِه می ماژ شکم بدونیا بأوردی؛  
 پس من همیشه تر ستایش کونم.

7 خیلی کسان کی مَر دینیدی اوشان باور نایه،  
 ولی تو مِر پور قوت جان پناهی.  
 8 می دهن تی ستایش اعلام کونه  
 و تومام روز تی عظمت.

9 می پیری وخت مَر فینشان؛  
 بازین کی می زور و قوت جِه بین شه، مَر ترک نوکون.  
 10 چونکی می دوشمنان می ضد گب زیندی  
 و اوشانی کی قصد دأریدی مَر بوکوشید همدیگر مره مشورت کونیدی  
 11 و گیدی: «خودا اون ترک کوده.  
 پس اون دونبال بیشید و اون دسگیر بوکونید،  
 چونکی هیکس نی یه کی اون نجات بده!»

12 آی خودا، می جا دور نوأ بوستن.

خودایا، هر چی زودتر مَر کومک بوکون!  
<sup>13</sup> می جان دوشمنان خجالت زده و نابود بید،  
 و اوشانی کی تقلا کونیدی مَر آسیب بزیند،  
 بی آبرویی و روسوایی اوشان لیاس بیه!  
<sup>14</sup> ولی من همیشه اومیدوار مانم  
 و تر ویشتر و ویشتر ستایش کونم.  
<sup>15</sup> می زوان جِه تی عیدالت گب زنه،  
 و تی نجات تومام روزان واگویا کونم،  
 هر چند کی اون ایشمردن می دانایی جا ویشتره.  
<sup>16</sup> تی زور و قوّت امرأ ایم،  
 و آی یهوه، امی سرور، جِه عیدالتی کی فقط تی شینه، خبر دهم.

<sup>17</sup> آی خودا، جِه می جوانی وخت مَر تعلیم بدیی،  
 منم، تا به ایمرور تی عجیب کاران اعلام کونم.  
<sup>18</sup> پس آی خودا، مَر می پیری موقع، وختی کی می مو سیفید به، ترک نوکون،  
 تا کی نسلانی کی بعد آیددی جِه تی دسان زور و قوّت  
 و جِه تی عظمت و آخر کونم.  
<sup>19</sup> آی خودا، تی عیدالت بوجورترین آسمانان فارسه،  
 تو کی عظیم کاران انجام بدیی.  
 خودایا، کی ایسه تی مانستن؟  
<sup>20</sup> تو کی وهشتی خیلی سختی یان و بلایان بیدینم،  
 ایوار ده می جان تازه کونی،  
 ایوار ده مَر زیمین جولف جیگایان جا بیرون فاکشی.  
<sup>21</sup> مَر پيله کس چاکونی  
 و آرامش فادی.

<sup>22</sup> منم تر چنگ امرأ ستایش کونم،  
 تی وفاداری و اسی، آی خودا،  
 و تره، آی قدوس اسرائیل، بربط امرأ سرود خانم.  
<sup>23</sup> وختی تره سرود خانم،  
 می لبان شادی امرأ تره ایجگره زنه  
 و حتی می جان، کی اون مَر فدییه فدیی.  
<sup>24</sup> می زوانم تومام روز

جّہ تی عیدالت گب زنہ،  
چونکی اوشانی کی تقلا کودیدی مَر آسیب بزنید  
خجالت زده و روسوا ببوستید.